
גליון מס. 112 • ל' בשבט תשמ"ח •
שבועספורט
מעריב
10
NIKE
AIR
עליונות אווירית

זה קרה/יקרה

א. טבק

מעקב צמוד אחרי העיתונאים

העיתונאים שילוו את הנבחרת לאוסטרליה וניו־זילנד, יימצאו במעקב וביקורת על מה שיכתבו, מצד ראשי המשלחת. אלו ידווחו על כך באורח שוטף, יום־יום. השיטה: באמצעות פאקסימיליה יועברו מידי בוקר צילומי הכתבות שישלחו מאוסטרליה ויתפרסמו בישראל, לידיעת ראשי המשלחת באוקיאניה. הסיבה לצעד זה, שיעלה בכסף רב: הרצון להגיב בו־במקום ומיד, על פירסומים שלא ישאו חן בעיני המלווים. מי יודע, אולי גם ינקטו שם צעדים נגד העיתונאים המבקרים והחושפים – באמצעות חרם ושלילת מידע?

בינתיים הוחלט שמטען הנבחרת יכלול כמות לא מבוטלת של מזון כשר. בשימורים – מאחר שהתברר כי לא בכל מקום באוקיאניה ניתן להשיג מזון כשר לשחקנים, שכמה מהם מקפידים בכשרות (למשל: אורי מלמיליאן). באחד המקומות בניו־זילנד, שם תשהה הנבחרת, אין קהילה יהודית בכלל. ניבדקה אפשרות להטיס מזון כשר מאוסטרליה לניו־זילנד, בסיוע יהודי ממלבורן, אך ההודעה ההודעה האחרונה שלו בעניין זה הבהירה שיש קשיים.

[illegible]

ראובן אלקבץ, בלם בני יהודה לא ישחק בה עונה נוספת. מרכז מכבי "נכנס לתמונה" וביצע את הצעדים המתבקשים מעמדה זו.

בהתאם לחוזה עמו אמורה היתה קבוצתו, מכבי יבנה, לבנות לו דירה, אך היא ניצלה את כספי מרכז מכבילצרכים אחרים. במכבי ראו זאת בחומרה, מאחר שאי כיבוד ההסכם היה גורם לכך שאלקבץ יהיה שחקן חופשי שכרטיסו בידיו. בכך היה נגרם נזק כספי ליבנה וגם למרכז מכבי, על אבדן שחקן בעל ערך בשוק השחקנים.

לפיכך הוזמן הקבלן, שבונה את ביתו של אלקבץ, למרכז מכבי וסוכם עמו שמכבי ישלים את התשלום בעד בניית הדירה (כ־30 אלף ש"ח). הסכום זה קוצץ מההקצבה ליבנה. העיסקה הגדילה את "בנק השחקנים" של מרכז מכבי בעוד שחקן. בקייץ יוחלט לאן יופנה אלקבץ.

כדורגלן אלקבץ: הקבלן הוזמן למכבי (צילום: צ.ישראלי)

השופט שריר ייגלה לדרבי

יתכן שהשופט הבינלאומי צבי שריר לא ינהל עוד דרבי תל־אביבי בין הפועל למכבי. הסיבה: שיפוטו בדרבי האחרון, לא נשא חן בעיני מי שקובע בעניין הזה.

ארבע שנים, עד לפני שבועיים, לא ניהל שריר דרבי בת"א. עתה הוא צפוי ל"גלות חדשה" – כשנותרו לו רק ארבע שנים עד לסיום קריירת השיפוט שלו. משבץ השופטים, יצחק עורבי, סיפר למקורביו שהתאכזב מאד מהתנהגות שריר במשחק ואין עוד בכוונתו לשבצו לדרבי.

כעסו יצא על כך ששריר ניסה "לגנוב את ההצגה" במקום לנהוג כשופט שאין מרגישים בנוכחותו. לדעה זו שותפים רוב חברי הנהלת איגוד השופטים. אם יממש עורבי את איומו (הסיכויים לכך גדולים, תהיה זו מהלומה יוקרתית קשה לשריר.

בנתיים מתכוונן האיגוד לקדם כמה שופטים לליגה הלאומית, נוכח המחסור בשופטים בליגה זו. מבחנם של המועמדים יהיה במשחקי גביע הטוטו. מי שיעמוד במבחן, ישפוט בלאומית בעונה הבאה. בין המועמדים: עמית קליין, בנו של יו"ר האיגוד, סבי אלנקווה ורחמים שאשו.

שופט שריר: חזרה ל"גלות דרבי" (צילם: עמיר הדד)

סוף־סוף תעודת הסמכה לשרף

לאחר שזכה בשני תארי אליפות עם מכבי חיפה, שלושה גביעי מדינה (ו בני יהודה ו־2 כפר סבא), זכה סוף סוף מאמן נבחרת הנוער, שלמה שרף, רק השבוע בתעודת מאמן מוסמך ממכון וינגייט.

שרף סיים את קורס המאמנים לפני למעלה מעשר שנים, אך לא השלים בחינה אחת בביומכניקה ולכן נמנעה ממנו תעודת הסמכה. הזמן עשה שלו ושרף שכח את החומר הנלמד. טורניר הנוער, לפני כחודשיים, עזר לולקבל את התעודה. בהסכמת מכון וינגייט הכין עבודה על תזונת השחקנים, במקום הבחינה.

ללא קשר לתעודה הורער באחרונה היחסים בין שרף לכמה מאמנים. אחד מהם, שמעון שנהר, מתח ביקורת באוזני גדעון בריקמן על תיפקוד נבחרת הנוער, זמן רב לפני הטורניר. בריקמן סיפר על כך לשרף והדבר הוביל ליחסים המעורערים. צבי רוזן ניתק יחסיו עם שרף, עקב אי שיחרורו של שחקן מכבי פ"ת מנבחרת הנוער למשחק ליגה של הקבוצה.

וא־פרופו יחסים בין מאמנים: לפני ימים אחדים נערכה סולחה בין יוסף מירמוביץ לאליעזר שפיגל, שלא דיברו ביניהם למעלה משנתיים. הסיבה: ביקורת של שפיגל על תיפקוד הנבחרת באוסטרליה. בתגובה כינה אז מירמוביץ את שפיגל "אפסנאי הנבחרת". המתווך בסולחה היה יצחק שני ("פרופסור"), שבא לביקור מלוס־אנג'לס. ■

מאמן שרף: תעודה יש, יחסים אין (צילם: עדי אבישי)

שבוע ספורט

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: לוטי קזמיר, יגאל אופיר
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

מודעות: גילה שמידר טל: (03)439442

בשער

...ושוב היינו עם דראו'אן הגדול, אמש בואגרב. (צילום: עדי אבישי). משמאל: בן־הרוש עם ואטוט במוסררה – כתבה בעמודים 5־4 (צילם: דן לנדאו)

מה בגליון

משה בן־הרוש, עכשיו משקם הריסות בהפועל ירושלים – ש"רצה חזק מאד" חזרה ל"לאומית" טוען בתוקף רב, שנפל קורבן לסכסוך הכוחני בין המנהל ליו"ר בקבוצתו לשעבר, בית"ר ירושלים תמך ביו"ר בר־און ו"נפל בין שניים" "נולדתי בבית"ר, אבל לא מתייחס לסמל. אשחק היכן שיהיה לי טוב" מספר על התככים, על תחושת הקיפוח, על טיפוח כוכבים ע"ח שחקני ספסל שוייצר רצה אותו, לדבריו ולשייע פייגנבוים הוא ממש נפל ישר מהשמיים

עמי כברי

ומן־מה אחרי שנקלע לתוך זה, החליט משה בן־הרוש שפוליטיקה זה לא בשבילו. "אני דוגרי", הוא אומר כגאווה של מי שזה כל מה שנשאר לו. "אוהב ישר, לא אוהב משחקים מלוכלכים". אל העימות שהיה אשתקד ונשא אופי כמו־פוליטי, התגוששות שמהותה היא מי ישלוט בבית"ר המנהל אברהם לוי או היו"ר רוני בר־און, קשה לבן־הרוש להתייחס כאל סתם הצגה. יותר מדי קלפים היו לו בויכוח ההוא.

היום הוא בהפועל ירושלים, משקם את ההריסות. מבקש מעט זמן, עד שיחזור למסגרת בשיא הכושר, עם קלפים חדשים ביד.

בעיצומה של עונת האליפות אשתקד, היה משה בן־הרוש עוד שחקן ספסל בבית"ר ירושלים. "בית"ר רצה, אבל נוצרו מתחים בין היו"ר למאמן. אני תמכתי ביו"ר. איכשהו נפלתי בין השניים. לא רציתי להזיק לקבוצה ולהתחיל עם כל מיני באלאגנים. אז שתקתי".

– למה דווקא רוני בר־און?

"לא הסתדרתי עם אברהם לוי. הדבר גם גרם למערכת יחסים רעועה עם המאמן, דרור קשטן. אני טיפוס שאוהב יושר. בא לעבודה, עושה מה שמוטל עלי, מקבל מה שמגיע לי, בלי אפליות, בלי כלום. רוני בר־און היה ארם תקיף. דרש מה שצריך. לא התחבר עם אף אחד. זה אולי מה שגרם לכך, שלרוני היו בעיות שבגללן הוא גמר בבית"ר. הוא לא אדם חלש. פשוט לא התחבר עם האנשים בקבוצה וכך היה נורא קל לחתור תחתיו".

חציית־קוים קלה

הכדורגל לא סידר את בן־הרוש בחיים. איננו סטאר, בן 26, רווק. הבלם האחורי של הפועל ירושלים גר עדיין עם ההורים בשכונת מוסררה. השנה זו הפעם הראשונה שהוא שם עליו חולצה אחרת מזו של בית"ר, בלי סמל המנורה התפור על החזה בצד שמאל.

"האמת, התחלתי בבית"ר רק בגלל אבי כהן. אנחנו חברים, מאז הגן אנחנו ביחד. אבי היה לפני בבית"ר ולקח אותי פעם אחת איתו לאימון. לאחר האימון, דוד דוירוף, שהיה אז מאמן הנערים, גילה אותי".

אחרי שמונה שנים רצופות בבית"ר, נאלץ לעזוב להפועל. מושאל לעונה אחת, בינתיים. מצחיק כמה קל לחצות את הקוים בעיר הזאת. מבחינת ההתאקלמות, לא היתה לו שום בעיה. שלומי מלכה היה בבית"ר, אשר ששון יוצא בית"ר. משה שירת עם מישל דיין ביחד בצבא. חברים, גם מחוץ למגרש.

"אני לא מתייחס לסמל. כדורגל זה מקצוע, איפה שמשלמים טוב – שם טוב לי. עכשיו אני רואג רק לעצמי. כי מה שקרה, שבבית"ר תרמתי הרבה מאד לקבוצה ולא קיבלתי מזה כלום. אם בשנה הבאה אצטרך ללכת לשחק לא יודע איפה כדי שיהיה לי טוב – אז אני אלך לשם".

עוד בטרם יבשה השמפניה על השפתיים, נאלץ בן־הרוש לעזוב את בית"ר. את שולי חגיגות האליפות של בית"ר הוא כבר ראה בין אימון לאימון, בהפועל ירושלים. לא לפני שנאלץ להילחם כדי שיתנו לו ללכת. בעיצומה של עונת האליפות, מצאה עצמה בית"ר מחולקת למחנות, שהפכו אותה למלכודת אש חברתית. לא קל להיקלט בבית"ר. אבי גולדר למד זאת על בשרו. המחנות שחיו בקבוצה, בעיצומה של העונה – שבסיומה היא זכתה באליפות – נשמעו כמו חלק מסיפור מצוץ מהאצבע של איזה עוכר בית"ר וישראל. אבל זו היתה המציאות. עד אבסורד: בן־הרוש היה צמוד לאורי סויסה, שהיה מקורב לאורי מלמיליאן; בן־הרוש הוא חברו הטוב של אבי כהן ואליהם התלוותה חבורה של "פרושים", ברמותם של גארי וונדרמולן, דידו ושוקי נחמני. זכלב הקבוצה – קו העימות בין היו"ר למנהל. שני מחנות. בית"ר א', בית"ר ב'.

הרגשת קיפוח ממושכת

בן־הרוש: "קשה היה להיפרד מהחבר'ה בבית"ר, אבל השנה האחרונה שלי שם – זה היה הקש ששבר את גב הגמל, הרבה זמן אני מסוכסך עם אברהם לוי, לא הסתדרתי איתו הרבה שנים. תמיד הרגשתי מקופח ותמיד איכשהו העונה התחלה להתגלגל והיינו מחליקים דברים. בעונה ההיא החלטתי לעשות הכל ולדאוג לעצמי. אברהם לוי הוא המנהל ותפקידו לדאוג לכל מיני שחקנים, בבעיות הקטנות שלהם.

בן־הרוש עם הגביעים שבביתו במוסררה. "היה לי קשה להיפרד מהחבר'ה בבית"ר"

צילום: דן לבנה

אני הרגשתי, שכי הוא לא מוכן לטפל כמו בשאר השחקנים וזה גרם לי למרירות. אני בחור ישר, אני חושב שכל שחקן מגיע לו אותו יחס – משחקן ספסל ועד הכוכב הכי גדול בקבוצה. וזה גרם כל הזמן לתככים. אולי אני נאיבי, אבל אני לא מבין את המשחקים האלה. לדבר איתו ב־ארבע עיניים לא הייתי מסוגל. האמון שלי באדם כזה, אבד. כל דבר שהיה אומר לי, לא הייתי מאמין לו".

– מה היה הקטע ששבר אותך?

"אנשים בכירים מאד באגודה אמרו לי איזה דברים אמר עלי אברהם לוי מאחורי הגב. היו לו שחקנים שלו, שהוא טיפח באגודה, עזר להם. פעם נוצר מצב של איחור בתשלומים. התלוננתי למה חלק מהקבוצה קיבל כסף ואני לא. אמרו, שהם הוציאו את הכסף מהכיס הפרטי שלהם. טענתי, שככה לא מנהלים קבוצה, שלחלק נותנים כסף ואותי משאירים ככה באויר".

– מתי התחלת פתאם להרגיש שאתה: לא שחקן של אברהם לוי?

"אני לא בנוי בשביל כל הדברים האלה. נוצר בבית"ר איזה גוש של אנשים שקטים, דוגרים, שלא נוהגים להתחבר כדי להשיג הטבות, לא יודע איך לקרוא לזה. לא רוצה להגיד ללקק. אני הייתי ביניהם. באופי שלי, אני שקט. אפשר לראות את זה גם במשחק שלי. משחק רגוע, לא נכנס ללחץ כשהכדור אצלי. לא מעיף כדורים, או משהו כזה".

אור ירוק

בשביל שייע פייגנבוים הוא ירד ממש מהשמיים. יואב רוגה, יו"ר הפועל ירושלים, שמר על קשר עם בן־הרוש במשך שנתיים, לפני שצירף אליו את הבלם האחורי הנוכחי שלו.

"כל הזמן, כשהייתי ממורמר בבית"ר, הוא אמר לי, הלוואי שהיית יכול לבוא אלי לקבוצה. ברגע שקיבלתי אור ירוק הוא היה הראשון שרצה שאבוא אליו".

הפועל ירושלים צריכה את השקט שבן־הרוש מבקש לשוות למשחקו ותזדקק לו עוד יותר, בכל שמועד ההכרעה בליגה הארצית יתקרב. אסור שהפאשלה של תום העונה הקודמת תחזור.

"בהפועל – אומר בן־הרוש – זה עולם אחר. אחד הדברים שיש שם, זה צעירים מוכשרים, שרוצים להצליח, שרוצים ללמוד מהוותיקים. לא כוכבים כאלו שרוצים לגנוב את ההצגה. כך שנוצרת קבוצה עם תלכיד טוב. הכונוס שבהפועל זה שיש הנהלה מצויינת, שרוצה לפתור כל בעייה".

– אומרים עליך שאתה בסך הכל שחקן אפור. שבמקרה הטוב, לא מרגישים בך בכלל.

"אולי זה הסוד של כל שחקני ההגנה: ברגע שלא מרגישים אותך – סימן שהכל מתפקד. הכל בסדר. אם קבוצה מתחילה לגמגם, זו הבעיה של כל הקבוצה כיחד, אבל באים תמיד בטענות לשחקני ההגנה. אני לא מרגיש, שבלם אחורי זה תפקיד אפור. אני בתפקיד אחראי, שצריך לקחת על עצמו הרבה דברים. זה תפקיד שאם לא מצליחים בו, זה מסכן קשה את כל הקבוצה".

את הבטחון העצמי שלו ככדורגלן, צבר משה בן־הרוש בעיקר תחת ידיו של דוביד שוייצר. "שוייצר אהב אותי. לפי מיטב ידיעתי, הוא מאד מחזיק ממני. הוא רצה שאשחק אצלו השנה בתור בלם. בקיץ האחרון, ישבנו ודיברנו, אבל ההצעה של הפועל ירושלים היתה יותר מפתה. שוייצר טען באוזני אנשים, שההתקדמות הכי גדולה שהיתה לכדורגלן בבית"ר בשנתיים שלו שם – היתה שלי. אל תשכח, שכשאני הגעתי לבית"ר ירושלים – בדיוק רבתי עם רוכיד. מישהו ניפח לו את הראש ומי שמכין יודע בדיוק מי זה. היתה לו דיעה קדומה עלי וזה גרם שלא אשחק כמה מחזורים. אבל על רוכיד, כמו שכולם מכירים אותו, קשה לעבוד בעיניים. הוא מחפש את טובת הקבוצה ולא יעזור לאף אחד".

"יחס כמו בנארם"

גם כימי שוייצר דיחף, לדבריו, ענן אברהם לוי מעל הקריירה שלו. אבל אז היה מאמן חזק בתמונה.

למרות שעתה הפועל, מקפיד לא לסגור שום דלת. הסיסמה שלו: בן־הרוש למען בן־הרוש

"שוייצר היה חזק יותר מאברהם לוי. שוייצר רגל בהרכב שמתייצב. אם שחקן משתלב בהרכב וההרכב רץ, אין סיבה להחליף אותו. בשנה הראשונה של דרור קשטן, הסתדרתי איתו. הוא ממש נתן לי אז יחס כמו בנארם. שנה אחר־כך חל שינוי קיצוני. קשה לי להבין מה קרה ומרוע. הרג אותי. התחיל לדבר אלי בצורה לא אנושית. אני שחקן שתרמתי לו הרבה. כשהייתי בשיא הכושר, הוא ראה איך זימנו אותי לנבחרת. היה מאד מרוצה, זו היתה הצלחה גם של הקבוצה.

"ואז, שנה אחר־כך, הייתי שחקן פצוע שהיה טוב כשנה שעברה. התחלתי להשתפר. חשבתי שהוא מריץ אותי. הגיע מצב שכבר שיחקתי טוב 90 דקות – ושבת אחרי כן אני בחוץ. זה גרם לי לראות דברים לא כשרים בקבוצה. התחיל לדבר בלי עדינות, דיבר בתקיפות, כאילו שאני זר לו. הוא היה חבר טוב מאד של אברהם לוי, ישבו ביחד אצל לוי, היו מבלים יחד. ואני, מנסיון, התחלתי להבין שאברהם לוי – זה מה שהוא גורם".

– קשטן מאמן פחות חזק?

– "היום מנסים להדביק לו תוית של מקצועי. גם הוא יש לו את הקטעים הלא יפים שלו. ממש מגעיל אותי לדבר על זה. אבל אני, כשבנאדם עשה לי משהו רע, אני מרגיש כאילו אני חייב להגיד עליו משהו: טיפת נקמה. אבל, בכל זאת, קטונתי מלבקר מאמנים. הלכתי לבר־און והוא אמר לי: 'תעשה טובה, אני יודע שאתה צודק, אבל אני לא רוצה שתעשה בעיות'. אותה תקופה, לא רציתי להתלבש בכמה משחקים. הוא אמר לי: 'לא רוצה לקנוס אותך. תעשה טובה, תן לי ואני אדבר איתו'. חלק מההתפטרות של בר־און – זוכר שדיבר בטלויזיה? – נבע גם בגללי". משה בן־הרוש: "לדעתי, עד היום, רוני בר־און לא אמר מספיק. עוד יבוא הרגע, שידבר. ואז, מי שישמע את זה מפי היושב־ראש, אני חושב שיבין את הכאב שלי יותר.

"אני רק יכול לומר, שמי שמינה את אברהם לוי לא פחות אחראי למה שקרה בקבוצה. לפני שנכנס לקבוצה, הקבוצה תיפקדה, לדעתי, בצורה מעולה. בר־און רצה לשנות זאת והיום הוא מחוץ לקבוצה".

החזרה לבית"ר בעונה הבאה, נשמעת כמו משימה בלתי אפשרית. בן־הרוש מקפיד לא לסגור אף דלת. "בן־הרוש למען בן־הרוש", זו הסיסמה. "בא אלי פעם אוהד אחד של הפועל ירושלים ואמר: 'אנחנו עוד לא יכולים לצעוק 'בן־הרוש, בן הרוש!', כשאנחנו יודעים שאתה עוד מעט הולך לבית"ר ירושלים. זה תפוס אצלנו'. ולי, אם לומר את האמת, אין תשובה לזה. אי אפשר לדעת. זה לא קשור לאברהם לוי. בית"ר היא לא של אברהם לוי, וגם לא של חלק מהשחקנים. אם זה יהיה טוב למשה בן־הרוש – אני חוזר לבית"ר. אבל היום, טוב לי בהפועל – אז למה לי לחפש מקום אחר? למה ללכת למקום שיש בו עוינות כלפי?" ■

אברהם לוי, מנהל, מכחיש הכל

– אברהם לוי, קיפחת?

– "אני חושב שזו טעות, אולי טעות אופטית, כי אני מתייחס אל כל שחקני בית"ר ירושלים בצורה שווה, לא מלמיליאן ולא אף אחד אחר מקבל אצלי יחס מיוחד. אני חושב, שמשה בן־הרוש קיבל ממני בכל הקריירה שלו בבית"ר, יחס יוצא מן הכלל. זה שפעמיים־שלוש לא הרכיבו אותו ב־11, זה אני לא אשם. אני הרי לא קובע את ההרכב. אני מחפש לא פחות מכל אחד אחר את ההצלחות של בית"ר. ולגבי התשלומים: לא זכור לי שום מקרה שמישהו הועדף בבית"ר בזמן התשלום. מה שכן, בית"ר הולכת לקראת שחקן שקשה לו לגמור את החודש. במקרה כזה, משלמים רק לו בגלל הנסיבות המיוחדות".

– משה בן־הרוש יוכל לחזור לבית"ר כשאתה שם? תסתדרו?

– "זו שטות לדבר על להסתדר או לא. כל שחקן בבית"ר, ששייך לקבוצה, ישאר בה. אם משה שיחק בבית"ר שמונה שנים, הוא יכול לשחק בה עוד חמש. הוא שחקן ששיחק בבית"ר ויחזור לשחק בה".

משה לרר

דראזן פטרוביץ' ב"הפועל ת"א".

10

יותר ויותר שכחתי מהמחזה והתרכזתי בהצגה הגדולה. יותר נכון – בהצגת היחיד. רציתי שלא תיגמר לעולם. היו אמנם שחקנים נוספים על אותה במה, אותו משטח. אך הוא היה משכמו ומעלה. השאר היוו תפאורה הכרחית כדי להשלים מניין.

מזמן אני שואל את עצמי מה עושה את הבחור הזה לאחד שמצליח לגנוב את ההצגה כולה – ולזרקורים להתרכז רק בו. ואז, כאשר אני מצרף אחד לאחד, אני מקבל תמונה.

כבר ראיתי יפים ממנו ובאשר לאינטלקט – אני לא יודע. בקושי החלפתי עמו שני משפטים. אך בכל מה שקשור לשאר – למשחק ולהופעה שלו – יש לי בשבילו רק ציון אחד: 10.

הופעה – 10; שליטה בחומר – 10; מנהיגות – 10; ביצוע – 10.

שיקלול הציונים יכול להביא לתוצאה אחת בלבד: 10.

ומה עוד דרוש לאנטוני הופקינס כדי שיהיה השחקן הנערץ עליו?

בקטע הזה אתם בוודאי סבורים שהגעתם בטעות לעמודי התיאטרון והקולנוע. לא. אתם בסדר. אתם בעמודי הספורט.

אינני יכול להימנע מהשוואה. מה שהופקינס עושה על הבמה – עושה פטרוביץ' במגרש הכדורסל. ככה הרגשתי ביום ד' שעבר ולכן גם רציתי שהמשחק הפועל ת"א – ציבונה לא ייגמר.

כמו הופקינס (המלך ליר, פראוודה, המלביש, מלחמה ושלום) כך פטרוביץ'. שניהם ממלאים את הבמה. בסך הכל דמות אחת ויחידה מתוך אנסאמבל של שחקנים – ובכל זאת הם הם העושים את ההצגה. את הערב. את השבוע. ואולי גם את העונה כולה.

כל מלה נוספת תהיה מיותרת. פליטת מחשב קטנה עלולה עוד לגמד מקומתם. אז למה לי.

נסכם את זה כך: 10.

6

כפי שאתם רואים – אני במצב רוח של ציונים היום ואת ה־6 שבכותרת אני מעניק למכבי ת"א – רק משום שעל בית הלל אני נמנה. השמאים, המחמירים, היו נעצרים על 4.

מדוע אני מקל בציונה של מכבי ת"א דווקא אחרי הופעה קטאסטרופאלית בברצלונה? כמה וכמה סיבות.

הראשונה, והחשובה ביותר, לפי שעה: העונה האירופית עוד לא תמה. יש 6 משחקים בקופה והרבה יכול להתרחש.

סיבה שניה (בעיני האופטימיסט): גרוע יותר – לא יכול להיות.

ושלישית (כאן מדבר הפסימיסט): יכול להיות גרוע יותר. ■

אנטוני הופקינס ב"מלחמה ושלום"

מכתב

במקום זה, בשבוע שעבר, כתבתי קטע תחת הכותרת: "לא רק שחקנים; גם עסקנים".

להלן תגובתו של זאב גרוס, יו"ר מכבי נתניה כדורסל.

"קראתי בעיון רב את כתבתך הנ"ל ולהלן מספר מלים בקשר לכתבה זו.

"אני מסכים אתך שאין זה נעים לקרוא את הכתוב על מצב שחקני מכבי נתניה. מטבע הדברים ששחקן כועס נוטה גם להגזים בתיאור מצבו...נכון הוא שהשחקנים נמצאים במצוקה כספית, אך לא צריך (עדיין) להגזים בקשר ל"פרוסת הנקניק האחרונה".

"מכבי נתניה אינה מתכחשת למחוייבותה להסכמים חתומים. לרוע מזלנו, בגלל טעויות מקצועיות ונוספות (שלי יש חלק גדול בהן) הגענו להיכן שהגענו. אין מצב שיש ולא רוצים לתת, אלא שאין – ומנסים כן לתת. אמנם באיחור, ואולי לא הכל, אך בכל אופן משתדלים לעמוד בסיכומים.

"לצערי, כ"שהספינה טובעת" – נוטשים אותה כל העכברים, וכך קרה גם במחלקת הכדורסל של מכבי נתניה. מצורף בזה – העתק מכתבי אל יו"ר אגודת מכבי נתניה, מר יצחק לנד. מכתב זה יוכל לתאר, יותר מכל, מצב של עסקן "שאין לו מה לאכול".

"מכתב זה לא נשלח אליך כתגובה של מועדון מכבי נתניה ו/או כתגובה רשמית אחרת, אלא כתגובה של עסקן המעורב בכל נפשו, כספו ונשמתו בעניין, ושבאם המצב יימשך כך – באמת לא יהיה לו מה לאכול".

★

עד כאן מכתבו של מר גרוס, יו"ר מכבי נתניה. את העתק מכתבו למר לנד אין לי כוונה לפרסם.

"במדינה שלנו שונאים כל דבר שמצליח"

דורון ג'מצ'י לא אהב את השיחה הזאת, אבל יש לו הרבה מה לומר ■ "גם אני לא יודע מה קרה לנו, אבל לא צריך 'לשבת שבעה'" ■ "אם יהיה לנו נצחון חוץ, ברצלונה יכולה להמשיך לחגוג ואנו נחגוג עליה לחצי הגמר" ■ לא עונה על בעיות מקצועיות, דיבר רק על תחושות

עמנואל רוזן

מכבי תל־אביב, הוכסה בברצלונה – אבל המדינה לא רעשה. אפילו הצ־עקניים שבמדורי הספורט, היו הפעם מינוריים ורגועים. מה קרה? האם הועם משהו מזוהרו של הנכס הלאומי שלנו, עד שהפסקנו להתרגש מתאונות קטל־ניות כאלה שעוברות עליו? ואולי, סוף־סוף, גם מכבי תל־אביב נכנסת לפרופורציה נורמאלית של קבוצת כדורסל, שלפעמים מנצחת ולפעמים גם לא מנצחת?

החלטנו לדון על הנושא הזה עם דורון ג'מצ'י. דורון, תיכף תראו, לא אהב, מאוד לא אהב, את השאלות שלי־נו.

– דורון, היתה תחושה שאנשים קיבלו בשוויון נפש את התבוסה של־כם. פעם זה היה אחרת. מה קרה?

– "אני לא יודע. אולי אתה תסביר לי. אולי אתה יודע ומבין מה קרה, כי אני, בכל אופן, לא הרגשתי בזה. מה אתה רוצה, שאנשים יתאבדו? אתה מדבר אל שחקן שכבר עבר פעם אחת תבוסה כזאת, במדריד. אז מהו? כאשר יש 70 משחקים בעונה, לפעמים נופ־לים במשחק אחר. אז מהו?"

ימים לא נעימים

– גם אצלכם בקבוצה היו רגועים אחרי ההפסד?

– "כמובן שזה לא נעים. התחושה לא נעימה. אבל שחקן מקצועי, שזה לא המשחק הראשון ולא השני שלו, צריך להמשיך להתאמן ולשחק. הוא לא צריך לשבת 'שבעה' על הפסד כזה. במשחק הבא, כאשר ננצח, ההפסד הזה ישכח. זה טיבו של הספורט. בינתיים, עוברים עלינו ימים לא נעימים. ככה זה".

– מדורי הספורט התייחסו להפסד הזה כאל דבר במעט מובן מאליו.

– "לא קראתי את כל מדורי הספו־רט, אבל אם אתה אומר, אז כנראה שאתה יודע. מה רצית שיכתבו? שיצי־עו לסגור את הקבוצה? שזה אסון לאו־מי? הרי שום דבר עוד לא נסגר. אם יהיה לנו נצחון חוץ, ברצלונה יוכלו להמשיך ולחגוג את הנצחון שלהם – ואנחנו נחגוג עליה לחצי הגמר".

– תראה, אפילו הטלוויזיה לא מצאה לנכון לצאת איתכם לברצלו־נה. אולי גם זה אומר משהו על שינוי בהתייחסות למכבי?

– "אתה מנסה להכניס לי מילים לתוך הפה, אבל לא תצליח. השיקול של הטלוויזיה ברור לי: הפועל תל־אביב הצליחו, לאחר שנים רבות, לע־לות לחצי הגמר, מול קבוצה טובה עם שחקן גדול, ולכן החליטו לשדר את המשחק שלהם. הרי היו כבר רינונים שהטלוויזיה מעריפה את מכבי, אז הפ־עם החליטו לשנות. אז מהו? זה אומר שההתלהבות ממכבי ירדה?"

בעיה מקצועית

– אולי. בכל אופן, מהצד נראה שלפחות השחקנים של מכבי כבר לא מתלהבים כמו בעבר. משהו מהזהי־להבות במשחק, משהו מהטירוף שאפיין את מכבי – חלף. אתה מרגיש בזה?

– "אתה שואל אותי על בעיה מק־צועית. אינני עונה על שאלות כאלה. שאל את המאמן".

– מכבי ראויה לחצי גמר גביע אירופה, ביכולתה הנוכחית?

– "וברצלונה, שהפסידה פעמיים בבית, ראויה? כולם מקווים שמכבי תצליח, למעט, כמובן, אלה שכל הפסד או כשלון של מכבי, בגביע אירופה או בליגה, עושה להם טוב על הנשמה".

– יש כאלה?

– "אתה יודע טוב יותר ממני".

– למה אתה חושב שאני יודע טוב יותר ממך?

– "לפי השאלות שלך, רואים שא־תה יודע, רואים שאתה מבין בכדורסל. השאלות שלך מצויינות".

– ולכן אתה חושב שאני יודע?

– "אני חושב שאתה יודע טוב יו־תר ממני. אתה בטח מכיר את האנשים שמוכים בכיליון עיניים לכשלונה של מכבי. אבל זה בסדר, זה מובן. במדינה שלנו שונאים כל דבר שמצליח. ככה זה".

– ואני דווקא חשבתי שכולם כאן רוצים שמכבי תצליח בגביע אירו־פה. אתה מייחס לי נטיות של בגידה במולדת...

– "אני לא מייחס לך, אבל אני חושב, לפי נוסח השאלות שלך, שאתה יודע שלא כולם רוצים שנצליח. שיש צרי עין. אבל זה בסדר – הם רק ממרי־צים אותנו עוד יותר להוות שכם. נתא־מץ להצליח, גם בשביל אלו שכל הפ־סד של מכבי עושה להם טוב על הנשמה, שימשיכו לשנוא, זה דווקא מדרבן אותנו". ■

פיזה התיישר

שיחה עם דוד פיזנטי, כבר חצי שנה בק.פ.ר. לונדון – אחרי השער המדהים שלו נגד ווסטהאם וערב משחקו בשבת האחרונה עם אברטון ■ דיוייד המאושר ■ מהו השינוי שחלו בו? מה למד? ■ "אמרתי לעצמי 'עליך להתאמן כמו חמור'" ■ "לא היו לידי עתונאים ישראלים שיכניסו לי לראש לחזור לת"א או נתניה" ■ "משתדל להוציא את הג'וקים מהראש"

צבי קופמן

חצי שנה בלונדון, בקווינס־פארק־ריינג'רס – וזהו כבר פיזה מעט שונה. הגיע באוגוסט. נרגש כילד, עיניים מתרוצצות סביב. מבולבל. לא מאמין. פגשתי בו גם אז. אחרי משחק אימון ראשון, בקייץ, עם המילואים־מינוס, הבטיח לנו שיותר לא יעשה את התעלול הילדותי, של העברת כדור בין רגלי יריב. הוסבר לו שכאן זה אנגליה. לאט לאט למד איך אוכלים ליגה אנגלית, ביחוד בקבוצה שרצה שבועות אחרים בפיסגה. לפני ליברפול ואברטון ומנצ'סטר. לא שהוא השתתף במירוץ הגדול שלה, בטרם באה הרגיעה ל"מועדון הסינטטי" והיא ירדה אל שולי הצמרת. אבל חש עצמו שותף לחבורה מליגה שהיא פירמה.

שישה חודשים חיכה עד שקיבל את ההזדמנות הגדולה. לא עוד דקות ספורות – ובחזרה אל המילואים, או לפעמים רק לספסל. משחק הגביע נגד ווסטהאם – דרבי גדול שמילא את יציעי ק.פ.ר. – נתן למגן השמאלי את כרטיס הכניסה. 90 דקות מלאות. גם שער מרהיב (ברגל ימין!) ונצחון 3–1. אחר־כך שיחק גם נגד צ'רלטון (הוחלף לפני הסיום), ושלושה ימים לפני משחק־התוץ נגד אברטון הגדולה (0–2 בשבת האחרונה – והוא אכן שיחק) – נפגשנו.

החולצה לא מובטחת

– תשחק גם נגד הבתולים?

דוד פיזנטי כבר יודע. "כן. ג'ימי סמית, המנג'ר, הודיע לי שאני שוב בין ה־11. אפילו אמר לי על מי אשים עין – על הרץ הימני המצויין של אברטון. סטיבן, שמו, נכון? מה אני עושה לידו?! אני מגן תוקף שלוקח את הרץ הימני, והקפטן מקדולנר סוגר אותי. זוכר איך עליתי והבקעתי נגד ווסטהאם?!"

הילד השובב של הכדורגל הישראלי חש מאושר. שעה וחצי ישבנו ושוחחנו. גם נערתו, ג'נין. סיפור התאקלמות בן שישה חודשים, עם מבט קדימה, גם מפוקח יותר: "נכנסתי להרכב הראשון בקבוצה גדולה, אבל אני יודע שהחולצה מספר 3 לא מובטחת לי לתמיד. אני רוצה שהאנשים בארץ יידעו: הגול שלי נגד ווסטהאם לא שינה את דוד פיזנטי. אני יודע שאם לא אשחק מאה אחוז ואם לא אעבוד קשה, אני שוב עף לספסל ולמילואים. אפילו שהבוס כבר קבע שאשחק נגד אברטון – עוד אשוב למילואים. אל תראה אותי ככה מסוחרר וחושב שהו־זה. הו, כמה אני צריך עוד לעבוד..."

קדימה לעבודה. לדבר עליה.

פיזנטי לוקח אוויר: "נפתחה הליגה. הקבוצה רצה בצמרת. אמרתי לעצמי: דוד, אתה מוכרח לקחת את עצמך בידיים. להתאמן כמו חמור ולהתאמץ במילואים. ידעתי שאם אגיד לעצמי שהקבוצה משחקת שגעון, עושה נצחונות בליגה בלעדי, ומה כבר אני יכול להועיל לה – זה יהרוס אותי ואני גמור. לכן השבעתי ··· עצמי להיות מרוצה במצב בנוכחי ולע... קשה יותר מהאחרים. מה זה יותר?! – הרבה יותר משעשיתי תמיד. בארץ אולי לא יאמינו לי. אבל כל מילה, אמת.

לחשים מאחורי הגב

"נגמר אימון – הייתי נשאר לבדי, בועט עוד, עושה שכיבות־סמיכה, נכנס לחדר המשקולות לפעמים עם עוד שחקן. אחרי שכבר למדתי כמה מלים באנגלית, שמעתי חבר'ה מתלחשים: 'הוא עובד קשה כדי לתפוס מקום במילואים. אין לו סיכוי לקבוצה הראשונה'. זה לא ייאש אותי, כל שבוע אמרתי לעצמי: אולי השבת, אולי השבת. רק לא להישבר. לפעמים שאלתי את ג'ימי סמית: נו, מה קורה איתי? והוא היה מרגיע אותי: 'דייויד, אתה נמצא בבית־ספר הכי טוב בחיים שלך. אתה לומד כדורגל, לומד טאקטיקה, טכניקה, שפה חדשה ואתה חבר של שחקנים גדולים. אחרי כמה חודשים, כשאזניק אותך להרכב הראשון, עוד תגיד לי תודה שלא נכנסת אליו מרחף ולא יודע מה נעשה איתך. גם גדולים ממך לא משחקים מיד בקבוצה שבאו אליה. לו ידעתי שלא תשתלב טוב מספיק, כבר הייתי מדבר איתך על מכירה או השאלה בסוף העונה, למרות שיש לך חוזה לשנתיים. אני מאמין בך ולכן נתתי לך חוזה טוב, בית, מכונית. אז תהיה רגוע ותעבוד קשה'.

"אפשר לחשוב שבלי העצה שלו על העבודה הקשה לא הייתי ממשיך להזיע. אבל עברו עלי ימים קשים של מחשבות שלא נתנו לישון טוב. למזלי יש לי אופי חזק. גם כשראיתי שהכל שחור, ניסיתי ליהנות מהכל, לאכול ולצחוק עם השחקנים. הייתי אופטימי".

– ולא חשבת אז לשוב לארץ, או לזוז לקבוצה אחרת באירופה?

– "מה פתאום?! אפילו פעם אחת לא עלה לי בראש דבר כזה. גם לא היו לי עתונאים ישראלים בסביבה, שיכניסו לי לראש לחזור לת"א או לנתניה. תאמין לי, שאילו אמרו לי שאוותר על המשכורת כתנאי לשילובי בהרכב, הייתי חוטף את ההצעה בשתי ידיים".

הוראות המנג'ר

– אז ממה חיית חי כאן? מהידידה שלך?

– "מהכסף של חתימת החוזה".

– זוכר את ליל הבכורה?

– "ועוד איך. באותו ליל שבת, לפני שנרדמתי, חשבתי כל הזמן איך אני צריך לשחק, איך לתקוף, כדי לא לפאשל. ההוראות של סמית היו ברורות: בלי פאסים קצרים על־יד הרחבה, מההגנה למסור ישר למרכז, לרוץ קדימה לשמאל לחכות לכדור עד שימסרו לי – ואז, אמר סמית, אתה לבדך תחליט מה לעשות איתו. כך הבקעתי את השער הראשון בחיי, ברגל ימין. גם בנתניה ובקלן עבדתי על רגל ימין, בעיקר איך לכדרר. אף פעם לא היה לי פאצ' בימין.

"אחרי השער הזה, קיבלתי יותר מכתבים ממעריצים. חושב שאין לי כאלה כאן?! הרבה מכתבים מגיעים למועדון על־שמי".

– מה למדת בקווינס־פארק?

– "לשחק נוקשה, לא לפחד לשים רגל חזקה. לא להחזיק הרבה בכדור, כמו שעשיתי בארץ, לא להסתבך איתו. נגיעה־שתיים ולא יותר ומיד למסור. אין זמן לעצור ולחשוב יותר מדי, כי מייד מתנפלים עליך שניים־שלושה. לא שומעים פה הרבה מחמאות, אבל גם לא משמיצים זה את זה. לא חושב על זה שהיום במילואים יש מי שמחכה שאפנה לו את המקום. אני חושב רק על העזר שלי, לא מרחם כאן על אף אחד שלא בהרכב. אם אהיה כזה, אין לי מקום בקבוצת כדורגל, אלא בבית־כנסת. כדי להשיג את החולצה צריך להיות קנאי למשחק ולכדור. כל דבר איכפת לי. שומר על המשקל. כמו תמיד, שוקל לא יותר מ־66 קילו. אף פעם לא נרדם אחרי חצות".

"להוציא ת'הג'וקים"

– באיזה מקום אתם בטבלה?

– "לא יודע ולא מעניין אותי. גם לא חושב על המשחק שאחרי אברטון. אני יושב עכשיו איתך וחושב בין המילים שלך ושלי, איך צריך להצליח בשבת נגד אברטון. רק על זה".

– אתה נכנסת להרכב במקום המגן מארק דניס שהורחק ל־8 שבועות. חושב מה יהיה כשהוא יגמור?

פיזה: "דניס רק בן 26 והוא כבר חטף איזה 12 כרטיסים אדומים. רצו בכלל להרחיק אותו מהכדורגל. ביקש סליחה וריחמו עליו. אז קיבל רק 8. דניס לא מעניין אותי עכשיו. לא רוצה לחשוב עליו. רק על דוד פיזנטי".

– אז מה, כשתחזור לארץ לא יכירו את פיזה?

– "ועוד איך השתניתי. ביחוד כאדם. תראה, אף פעם לא הייתי מין משוגע, כמו שאולי חשבו. רק קצת ג'וקים, ואותם אני משתדל להוציא ממני. את כולם". ■

פיזנטי וההתפרעויות בשטחים

מדברים בלונדון על כדורגל, אבל אי־אפשר בימים טרופים אלה בלי הנושא, שמדובר ומוקרן גם באנגליה כמעל תמיד בראש מהדורות החדשות: ההתפרעויות בשטחים.

פיזנטי העלה פתאום את הנושא. הוא מטריד אותו, גם, ואולי בעיקר, כישראלי העושה עתה כ"גולה".

"אתה יודע, כל הזמן שואלים אותי מה קורה אצלכם עם הפלשתינים. אני לא מדבר על אוהדים או סתם אנשים שיודעים שאני ישראלי. השחקנים, החברים שלי בקבוצה – הם השואלים אותי. וגם המנג'ר שלי והעוזר שלו מתעניינים. ואני לא יודע מה להשיב להם. 'תראו, אני פה כבר חצי שנה ויודע בדיוק כמוכם, מה קורה בארץ שלי. רק מהטלוויזיה ומהעתונים האנגלים' – כך אני מתחמק מהשאלות הטורדניות, אפילו שהן נשאלות כבדרך אגב. זה כל־כך לא נעים לישראלי בחוץ־לארץ, ואולי לי במיוחד, שנמצא בקבוצה של אנגלים שהיא כמו משפחה".

כל מלה עולה כסף...

לפני הפגישה שלנו במלון־פאר לונדוני, סיים פיזה עיסקה מעניינת עם אנגלי צעיר. התיישבתי. הכרנו. יהודי כמונו. רק שלא יודע עברית (פנינה שלו: "דייויד הוא בחור טוב, יכול להצליח כאן. חבר טוב, אבל לפעמים הוא מתנהג כמו... שמוק" – וחזר על המילה הזאת עוד פעם־פעמיים, עם חיוכים ודדיים בלי פירושים). שמו אריק.

לא הסתירו ממני היהודי הזה (חם על התקשורת בארצו, שמבליטה את חיילי צה"ל כאלימים) הוא מתווך בין כמה עתונים שמפוצצים מיליונים לבין כוכבי כדורגל באנגליה. פיזנטי מנה שמות של שחקנים גדולים שהוא מטפל בראיונות עימם.

איך זה עובד: אריק קשור עם כמה עיתונים, שואל את העורכים את מי הם מעוניינים להביא לראיון, וכמה שווה להם לשלם לשחקן זה או אחר. תלוי גם במספר העמודים. מתפשרים על המחיר – יש ראיון. זו הפעם הראשונה שהוא פנה לפיזנטי, לאחר שקיבל או.קיי. משני עיתונים גדולים מאד. הכל בגלל הבכורה המוצלחת והשער המרהיב נגד ווסטהאם.

פיזה: "אתה עומד לראיין אותי בלי לשלם לי כמובן, כי כך זה נהוג בישראל. מקובל עלי גם היום. אבל פה זה אחרת. לא אגיד לך כמה אקבל בעד שני הראיונות. אחד מהם יהיה על כמה עמודים. זה הרבה כסף... הרבה... וכסף טוב מאד"... מצויין. אגב, מתי יופיע הראיון שלי איתך בארץ? על כמה עמודים? אתה יכול להודיע לי?" אחרי שהמתווך קם ועזב אותנו, התחלנו לדבר. בעברית. ובלי כסף.

הידידה: "מוכרחה ללמוד עברית"

ג'נין – זה שמה של הידידה. בלונדית־בלונדית. חתיכה נאה. מספרת שהוריה באו לאנגליה מפולין. מרגישה: רק האב יהודי. יודעת מה זה אומר. מנצלת כמה פסקי־זמן בראיון עם פיזנטי, כדי לספר איך הוא השתנה בחודשי ההיכרות שלהם, איך מ'הלו, הלו' – שתי המילים שדייויד ידע בבואו ללונדון – הוא כבר מדבר אנגלית די שוטפת.

ג'נין מוציאה מארנקה מילון אנגלי־עברי, מדקלמת כמה מילים בשפת הקודש. ואומרת (באנגלית): "אני מוכרחה ללמוד עברית. זה קשה לי. האנגלים לא מסתדרים עם ה־ח וה־כ" – ומשמיעה קולות להדגמה.

פיזנטי: "היא אמרה לי: כמה שתלמד מהר את השפה והמנטליות שלנו, יהיה לך קל יותר להסתדר כאן. תחליף בגדים, תנסה להיות אנגלי, אחרת אין לך סיכוי גדול להצליח באנגליה. היא רוצה נורא לבקר בארץ, אבל חושבת שיורים ומתפרעים גם בת"א..."

דוד פיזנטי במדי ק.פ.ר. (בגלויה למעריצים). מקבל כבר מכתבים אישיים

המאמן הוותיק של נבחרת הנוער בכדורסל, שתשתתף השבוע בבלגיה בטורניר הכנה לקדם אירופי, לקח את הנערים למצדה ולירושלים, להפיח בהם רוח קרב והקרבה ■ זה לא יוסיף להם סנטימטרים וגם לא כדורסל, אבל אולי נראה בעתיד נבחרת לאומית שנלחמת עבור הסמל ■ בינתיים, לא מסתמנים יורשים למיקי, דורון ונדב ובולטות הבעיות של גובה ומנהיגות ■ הכוכב הוא דוידסקו

משה גורלי

"אם אתה רוצה להתרומם – אתה חייב להיות קשור לשורשים", זוהי תמצית הפילוסופיה של אריה דוידסקו, מאמן נבחרת הנוער בכדורסל.

דוידסקו, גם נאה מקיים, מסייר עם חניכיו בנתיבי השורשים. כך, טיפס עמם לפני כחודש למרומי המצדה. "אתם ממשיכים את דור מצדה", שינן לשחקנים. "לפני כל משחק עליכם לזכור את ההקרבה של הלוחמים האלו". דוידסקו מתכנן לבחודים גם סיור בעקבות הלוחמים בירושלים וסדרת פגישות עם דמויות כמו רן פקר, מ. (טייס קרב, לשעבר כדורסלן נבחרת הנוער) וסורין הרשקו, שנפצע באנטבה וידוע כחובב כדורסל נלהב.

הכל במסגרת מה שמגדיר דוידסקו, הרואה עצמו בעיקר כפסיכולוג: "הקניית מורל של התעלות".

שיטת הרמזור

אבל, תהיה זו טעות לצייר את דוידסקו (57) כסבא תמהוני, מאלו שנרדמים מול הטלוויזיה וקופצים לדום כשהם מתעוררים מול תמונת הדגל וצלילי התקווה. בצד טיפוח ערכי קרב ומורשת, דוידסקו הוא קודם כל מאמן כדורסל מקצועי וקפדן; כזה שמשתמש בשיטות מעקב ממוחשבות, כדי למפות את תכונות חניכיו על מנת לאתר ולשפר את חולשותיהם. כזה שקולט את המזייפים באימון, כדי לסדר להם תירגולת נוספת בסיומו.

השבוע יצאה הנבחרת לטורניר הכנה בבלגיה לקראת הקדם־אירופי שיהיה באפריל ביוון. בתכנית של דוידסקו מדובר בכניסה ל"תקופה הירוקה". הכנת הנבחרת מתחלקת אצלו לשלושה שלבים המוגדרים בצבעים – אדום, צהוב וירוק, בהתאמה לצבעיו ומשמעויותיו של הרמזור. האדום: שלב הסינון הראשוני של המועמדים. מי שלא עובד, נעצר. הצהוב: שלב ה"היכון". זהו שלב העבודה האינדיבידואלי עם השחקנים. הירוק: שלב ה"סע" – שלב של התאמת שיטת המשחק לקבוצה.

הנבחרת הנוכחית היא בבואה נאמנה של הכדורסל כחול-לבן – שחקני חוץ טובים ובעיות בגובה. לשני הרכזים, תומר חנוך (הפועל חולון) ורותם ארליך (הפועל ת"א), נסיון לאומי ובינארצי (בעיקר באליפויות בתי הספר) וכך גם לשני הצלפים, גיא גודס (הפועל חיפה) ואמיר כץ (מכבי ת"א). שחקני חוץ טובים. נוספים הם החיפנים איל לייב (כיום במכבי חיפה) וקורן אמישה (מכבי הכרמל/בת גלים) וכן מיקי הרמן מהפועל גבעתיים, בחור בגובה 1.98 מטר שמסוגל לשחק רחוק מהסל.

הבעיה היא מתחת לסל. היחיד עם נסיון בקבוצה לאומית ובנבחרת הקאדטים, הוא שני בחן מהגליל העליון שיתקשה מאד עם ה־1.96 שלו מול נסילי ה־2 מטר פלוס, שיפגוש באירופה. ליתר ה"גבוהים" חסר, בנוסף לגובה, גם הנסיון הדרוש במצבי לחץ של התמודדויות בינלאומיות.

ובכל זאת, עושה בנבחרת זו את צעדיו הראשונים, מי שרבים רואים בו היום את הסנטר הבא (ואולי בעצם הראשון) של הכדורסל הישראלי: אליעזר כהן ממכבי ת"א, בן 15 בלבד. בבדיקות צמיחה שנערכו לו, העריכו המומחים שימריא לגובה שבין 2.07 ל־2.15 ומדובר בנער חזק מבחינה פיסית, שרזי הכדורסל נהירים לו פחות או יותר, להבדיל מיוסי בן־נעים למשל.

פרחח חביב

בעיה נוספת הקיימת, להערכתי, ועדיין לא נפתרה היא נושא המנהיגות. שלושת המועמדים המתאימים מבחינה מקצועית אינם בשלים לתפקיד. ארליך, פרחח חביב לכשעצמו, מאחר לאימונים ומחפש פטורים מאימוני המאמץ והסיבולת. גם זרקורי אוסישקין והטלוויזיה ששזפו אותו, לא היטיבו עם נכונותו להשקיע מאמץ בנקודת התורפה של משחקו – ההגנה. גיא גודס, החיפני שצבר את שעות המשחק הרבות ביותר (בליגה הלאומית ובקאדטים), הוא בחור שקט ומופנם מיסודו שמתקשה להקרין סמכותיות סוחפת וכך גם תומר חנוך – סימפטי, אך לא מנהיג.

מלבד גובה ומנהיגות בולט העדרו של כוכב־על מסוגם של מיקי ברקוביץ', דורון ג'מצ'י ונדב הנפלד. אולי זה מתאים לקונספציה הקולקטיבית של כולם בשביל אחד, אולם תחסר האופציה של אחד שיוכל לעבוד בשביל כולם. כשאנו מבקשים לצלם בודדים בנבחרת, דוידסקו מסרב. אצלו אין כוכבים.

ניפוי מטעמי חיסכון

את החזרתו של דוידסקו לנוער אפשר להסביר גם כנסיון לבלום את הסחף והנסיגה בהתייחסות למסגרות הלאומיות. הלקח של הנבחרת הלאומית ריצר בוודאי מעל ראשיהם של ראשי האיגוד. ההתמקצעות והמאמץ בליגה הפכו את הנבחרת לנטל על שחקניה, נטל שרופף את המוטיבואציה וקיוו את היתרון היחסי שהיה בדרך־כלל־לישראל – רוח הקרב וההקרבה. השיבה לדוידסקו מבקשת לשלב בין מאמן־מחנך לבין צעירים, שעדיין ניתן לעצב את אישיותם, במטרה להפיק משילוב זה חוזה מכוברת לדרג האירופי הגבוה. משימה לא קלה בהתחשב ברמתם של נושרי המוקדמות ב־1986: נדב הנפלד, איציק כהן, ליאור ארדיטי, אסף כרנע, אבי מזרחי ואורן שמר.

ההישג הגדול ביותר של הנוער עד כה הוא המקום הרביעי בזאראר ב־1972, אליפות שתיזכר פחות בזכות המקום ויותר בזכות הנצחון ההסטורי על בריה"מ, שתמיד מפיח תעצומות נפש במוראל הלאומי. בסגל דאז שרתו מיקי ברקוביץ', שוקי שוורץ, אביגדור מוסקוביץ', אריאל מורת, אורי בן־ארי, מאיר קמינסקי, יוני זקס, שמואל נחמיאס, שלמה בלום, משה קרויטרו. מוטי ארואסטי היה השחקן ה־13, שצורף ברגע האחרון. מי שעוד צורף ברגע האחרון היה עוזר המאמן אריה דוידסקו (המאמן היה רלף קליין), אשר החלטה שערורייתית איימה לקצצו מטעמי חסכון ורק בלחץ השחקנים הוא נסע לבסוף.

ברקוביץ' מאפיין את תרומתו של דוידסקו: "המפתח להצלחה הוא ביצירת תלכיד בעל אופי וביכולת לעורר אותו מבחינה פנימית ורגשית. אריה הוא האיש הנכון במקום הנכון. יש לו כימיה עם נוער. תמיד אהבתי אותו, במיוחד הסלנג והסגנון המיוחדים שלו".

מיקי היה אחד מדמויות המופת שהזמין דוידסקו להרצות לפני חניכיו היום. מיקי שיתף את הצעירים בחוויותיו: "ניסיתי להעביר להם על קצה המזלג מה זה להיות שייך לנבחרת ולייצג את המדינה וגם איך שחקן מכין עצמו מבחינה גופנית ונפשית לפני העונה, במשך העונה ולפני משחק."

לא רוצה זריקות מבאר־שבע

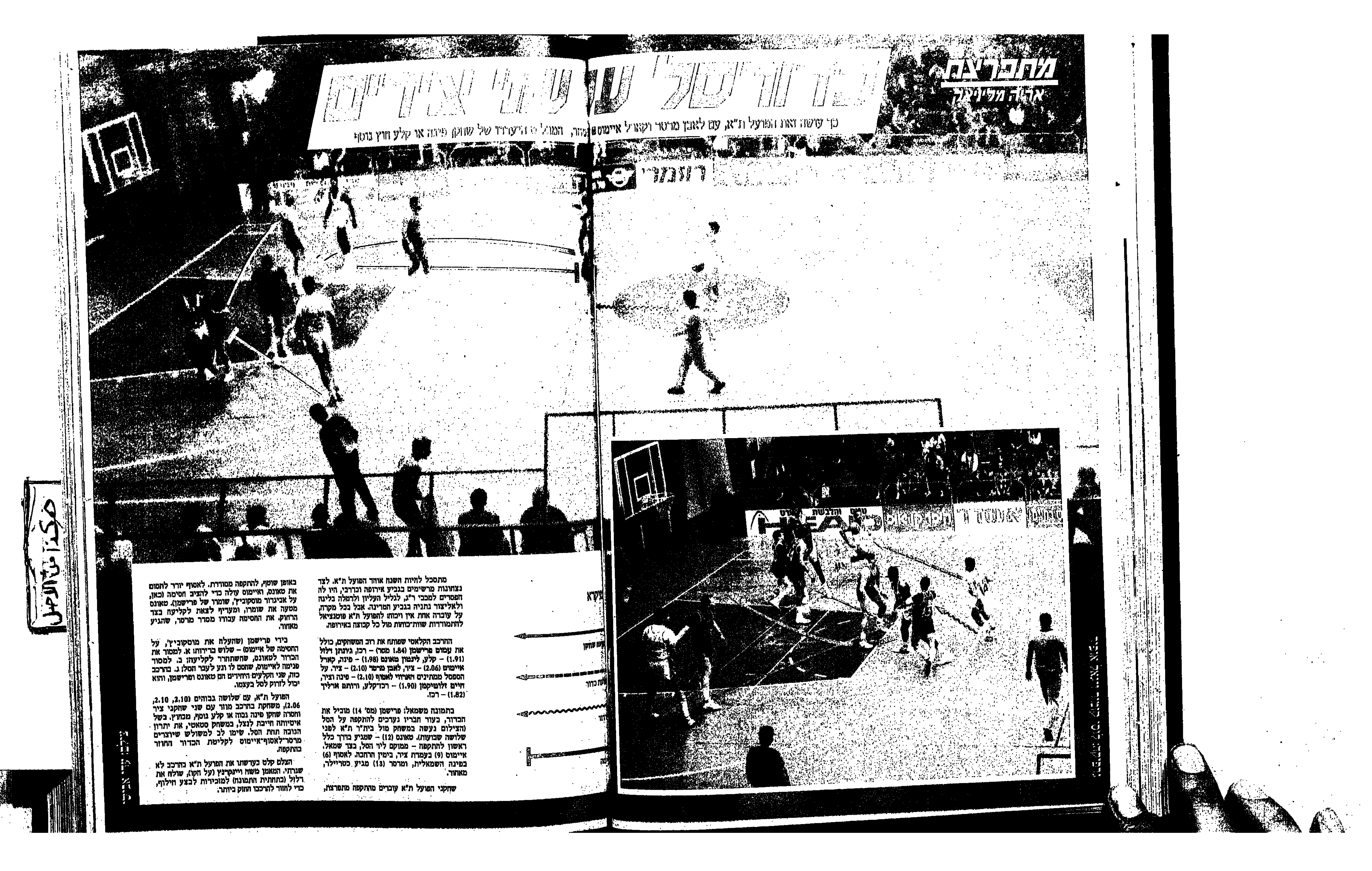
ביקרתי באחד ממחנות האימון של הנבחרת בשישי־שבת בוינגייט. אריה קמיל, מאמן הכושר, הוביל מבחן שתכליתו לבחון סיבולת ועזרה הדדית. הסגל חולק לשלישיות ויצא למסלול ריצה מפרך של 5 ק"מ. המטרה היתה שכל שלישיה תסיים ביחד את הריצה. חשוב להגיע ראשונים, אך ביחד. זמן רב הוקדש לשיחות, דינמיקה קבוצתית ומבחנים סוציומטריים. אולם, לא על חשבון כדורסל, מה שהופך את סדר היום לצפוף מאד.

על המגרש תירגל עוזר המאמן עפר הרוזי את הצעירים. עיקר הדגש, איך לא, על ה"דיפנס". דוידסקו מסתובב על המגרש ובעיני הנץ שלו הוא קולט את הזייפנים. תרגיל התקפה חשף חולשה מסורתית של הכדורסלנים הישראלים: במקום להיכנס בכוח לסל (פנטריישן) או לחפש שחקן גבוה תחת הסל (כ"פוזישן") העדיפו לזרוק מרחוק. דוידסקו לא היה מוכן לקבל זאת. הוא עצר את המטווח ופקד בסלנג אופייני: "מעכשיו, לקלוע רק בפנטריישן או פוזישן, לא רוצה יותר זריקות מבאר־שבע". ■

סגל נבחרת הנוער בכדורסל. עומדים מימין: אריה דוידסקו (מאמן), קורן אמישה (מכבי חיפה), שני בחן (גליל עליון), גיא גודס (הפועל חיפה), ערן ברגשטיין (מכבי ת"א), דב הרמן (הפועל גבעתיים), מיקי הרמן (הפועל גבעתיים), מוטי בן־דוד (מכבי ת"א), יונתן הופמן (מעסה), עופר חרותי (עוזר מאמן). יושבים: יואב רוזנפלד (א.ס.רמת השרון), אליעזר כהן (מכבי ת"א), יעקב גרינבלט (אליצור קרית אונו), רותם ארליך (הפועל ת"א), תומר חנוך (הפועל חולון), אמיר כץ (מכבי ת"א), איל לייב (מכבי חיפה). לא נמצאים בתמונה – המנהל: איתמר אמיתי. מאמן הכושר: אריה קמיל

תאומי הרמן מגבעתיים

דוידסקו "מרביץ ציונות" בחניכיו

מתפרצת

אריה מליניאק

כדורסל על שני צירים

כך עושה זאת הפועל ת"א, עם לאבן מרסר וקארל איימוס מהר, המגל ה"ציר" של שחקן פינה או קלע חוץ נוסף

מתסכל לתיות השנה אוהד הפועל ת"א. לצד נצחונות מרשימים בגביע אירופה וכדרבי, היו לה הפסדים למכבי ר"ג, לגליל העליון ולרמלה בליגה ולאליצור נתניה בגביע המדינה. אבל בכל מקרה, על עובדה אחת אין ויכוח: להפועל ת"א פוטנציאל להתמודדות שוות־כוחות מול כל קבוצה באירופה.

ההרכב הקלאסי שפותח את רוב המשחקים, כולל את עמוס פרישמן (1.84 מטר) – רכז, גונתן דלזול (1.91) – קלע, לינטון טאונס (1.98) – פינה, קארל איימוס (2.06) – ציר, לאבן מרסר (2.10) – ציר. על הספסל ממתינים הארווי לאסוף (2.10) – פינה וציר, חיים זלוטיקמן (1.90) – רכז־קלע, ורותם ארליך (1.82) – רכז.

בתמונה משמאל: פרישמן (מס' 14) מוביל את הכדור, כעוד חבריו נערכים להתקפה על הסל (הצילום נעשה במשחק מול בית"ר ת"א לפני שלושה שבועות). טאונס (12) – שמגיע בדרך כלל ראשון להתקפה – ממוקם ליד הסל, בצד שמאל. איימוס (9) בעמדת ציר, בימין הרחבה. לאסוף (6) בפינה השמאלית, ומרסר (13) מגיע כטריילר, מאחור.

שחקני הפועל ת"א עוברים מהתקפה מתפרצת, באופן שוטף, להתקפה מסודרת. לאסוף יורד לחסום את טאונס, ואיימוס עולה כדי להציב חסימה (כאן, על אביגדור מוסקוביץ', שומרו של פרישמן). טאונס מטעה את שומרו, ומעדיף לצאת לקליעה בצד הרחוק. את החסימה עבורו מסדר מרסר, שהגיע מאחור.

בידי פרישמן (שהעלה את מוסקוביץ', על החסימה של איימוס) – שלוש ברירות: א. למסור את הכדור לטאונס, שהשתחרר לקליעה; ב. למסור פנימה לאיימוס, שחסם לו ונע לעבר הסל; ג. בהרכב כזה, שני הקלעים היחידים הם טאונס ופרישמן, והוא יכול לזרוק לסל בעצמו.

הפועל ת"א, עם שלושה גבוהים (2.10, 2.10, 2.06), משחקת בהרכב מוזר עם שני שחקני ציר וחסרה שחקן פינה גבוה או קלע נוסף, מבחוץ. בשל איטיותה חייבת לנצל, במשחק סטאטי, את יתרון הגובה תחת הסל. שימו לב למשולש שיוצרים מרסר־לאסוף־איימוס לקליטת הכדור החוזר בהתקפה.

הצלם קלט בעדשתו את הפועל ת"א בהרכב לא שגרתי. המאמן משה וייגקרנץ (על הקו), שולח את דלזול (בתחתית התמונה) למזכירות לבצע חילוף, כדי לחזור להרכבו החזק ביותר.

תנאים של חיבה?

כשעזב משה סלקטר, בצו בית־משפט, את מכבי חיפה ועלה לירושלים, לבית"ר – שמעו אותו מפטיר "ברוך שפטרנו מיחס משפיל ומעליב, חברתית ומקצועית"... ■ עיון קפדני בחוזהו מראה שמשפחת סלקטר אולי נסעה למכולת בוולבו, אבל בארנק המשותף לא נותר הרבה במה לקנות שם ■ מכבי חיפה קיבלה כסף טוב בעבור ההעברה, בית"ר ירושלים זכתה – על הנייר – בחלוץ מהמובחרים בארץ, ומשפחת סלקטר מרוצה ממקום המגורים החדש ■ בסוף השבוע הוא מתעמת שוב עם מכבי חיפה, על הדשא

יונתן הללי

"הוא חוגג בירושלים – ומכבי חיפה על הפנים. רק גדל והיה לחלוץ־חלוץ – הלכו להם הירוקים ושיחררו אותו ועוד למי?! – לבית"ר ירושלים".

אוהדי מכבי חיפה משלחים הערות מהסוג הזה, ועוד יותר ציניות, בכל פעם ששמו של משה סלקטר מועלה בסביבתם הקרובה. וכאשר הוא גם כובש שער לזכות בית"ר ירושלים – הם מזעימים פנים עוד יותר. העונה עשה זאת ארבע פעמים – ובכך העניק עוד סיבה למחמאות של חיפנים למיניהם.

ושינן גם התבטאויות אחרות – "מכבי חיפה עשתה את עיסקת השנה בכדורגל. בית"ר ירושלים עוד לא יודעת איזה לוקש קיבלה" – – דברים שנשמעים במיוחד כשהתקשורת מרגישה את היבול הדל, יחסית, של החיפני־לשעבר במדי בית"ר. השבת שוב תהיה להם כנראה סיבה לשחרר קיטור על הבחור, כי סלקטר הולך להתעמת מול מכבי חיפה, בבלומפילד, במחזור ה־20 בליגה.

"יחס משפיל במישור החברתי והמקצועי"

כשעזב את חיפה הצהיר סלקטר: "במכבי חיפה זכיתי ליחס משפיל במישור החברתי והכספי – ובשנתיים האחרונות שם סבלתי גם במישור המקצועי. בבית"ר ירושלים נולדתי מחדש. הזמן עוד יעיד על כך".

למה התכוון באומרו "יחס משפיל" – חברתית, כספית ומקצועית? מדוע החליט החיפני־בדם הזה, לעזוב את החממה שבה גדל? מה היו הסיבות לשיחרורו? כמה באמת השתכר בחיפה? – לא מעטים אוהדים חיפניים מציגים את השאלות הללו, במיוחד השבוע כשסלקטר, ישחק נגדם. נראה כי הנושא שייך בעקיפין ובמישרין למצבה העגום־מאוד של הקבוצה החיפנית, המשוועת לחלוץ ברמתו של סלקטר.

כשאמר יחס משפיל במישור החברתי, התכוון משה סלקטר לכך שנדחה פעמים אחדות בלך ושוב, כל אימת שפנה להנהלת המועדון החיפני וביקש לפתוח עמו במו"מ לקראת העונה הנוכחית. הוא גם התכוון למה שכינה "השמצות בוטות", כלפיו, בכמה מכלי־התקשורת. אחת הכותרות שהדליקה אותו אמרה: "מצדי, סלקטר יכול להירקב על הספסל". כותרת אחרת, אף היא כקודמתה במקומון צפוני, זעקה: "לא ניכנע לסלקטר – ויהי מה".

במכבי חיפה חשבו כנראה שעדיף לשחק עם סלקטר במגרש שלו – אבל נשכחה העובדה שמדובר בהתמודדות עם חלוץ, היודע לעבור ממיגננה להתקפת מחץ כהרף עין...

מדוע קירקע אותו שרף על הספסל?

סלקטר דיבר על השפלה מקצועית והתכוון, כנראה, ליחס כו זכה בשנתיים האחרונות מצד מאמנה הקודם של מכבי חיפה, שלמה שרף. בחיפה מתקשים להבין עד היום, מדוע חימם סלקטר זמן כה רב את ספסל המחליפים. שנתיים קודם לכן הוביל "ראש הנפץ" – כך כינוהו לעתים ביציעים בחיפה – את הקבוצה לזכיותיה בשתי אליפויות רצופות.

הסברים לשאלה זו אין־לאיש – וספק אם גם המאמן שרף מסוגל לעמוד על הסיבות האמיתיות להשעיית חלוצו לשעבר.

המלחמה הקרה שניהלו איתו ראשי המועדון החיפני בקיץ האחרון, נסתיימה בניצחונו המוחלט של סלקטר. הוא השיג את שרצה – עד השורה האחרונה.

אחרי שעזב, לא יכלו במכבי חיפה לומר "לפחות מנענו הוצאה כספית גדולה". הסיבה: חוזהו הכספי של החלוץ החיפני, שכבש עשרות שערים לקבוצתו הירוקה – היה פשוט עלוב.

סלקטר, עליו אמרו שכאשר הוא מתרומם לנגוח בחיפה – רואים אותו מחדרה, השתכר בעונה שעברה, בחיפה, 18,050 דולר בלבד. סכום זה כלל מחצית מעלות מכונית הוולבו" שהוענקה לו, עם החתימה על הסכם השכר שנערך עם החיפנים ב־21 בינואר 1986.

איפה היה שכרו ביחס לשאר הכוכבים

כשתי העונות האחרונות בחיפה היה שכרו של סלקטר בנוי מ־400 דולר שכר חודשי קבוע; 200 דולר מענק בעבור כל נקודת ליגה. באותה עונה זכה החלוץ במענקים בעד 25 נקודות מ־39 שאותן נטלה הקבוצה במשחקי הליגה. 14 נקודות נושאות פרמיה החמיץ – כי פשוט לא שותף באותם משחקים.

בנוסף לכך, הוענק לו מענק ניצחון בחצי גמר הגביע, בסך 750 דולר. מחצית ערך מכונית הוולבו הסתכמה ב־7,500 דולר – יחד, כאמור, 18,050 דולר.

בעונה שבה השתכר רניאל בריאלובסקי 100 אלף דולר, זאהי ארמלי 70 אלף, ציון מרילי ואיתן אהרוני 40 אלף דולר כ"א – היה חוזהו של סלקטר "משפיל ועלוב", כדבריו. כשמשווים את 18 האלף שלו עם שכרם של כוכבי הקבוצה האחרים, ניתן לומר שיש מידה לא מעטה של צדק בתחושת התיסכול שרדפה אותו בצפון.

עונה קודם לכן הסתכם שכרו של סלקטר ב־22,450 דולר – וזאת, על פי אותו הסכם, שכאמור היה לשתי עונות. השיפור שחל בשכרו בעונה הראשונה של ההסכם, נבע מכך שבאותה עונה זכתה מכבי חיפה ב־57 נקודות בטבלה וסלקטר נהנה ממענקים בעד 47 נקודות.

יוצא איפוא, שבשתי עונות, שבראשונה מהן מכבי חיפה כמעט זכתה באליפות, וכזו שלאחרית, כאשר היתה רוב הזמן בחלק העליון של הטבלה, הסתכם שכרו של סלקטר ב־39,800 דולר (מבלי להביא בחשבון את הוולבו).

עיון בחוזה מגלה עוד כי חלק מהסכום הכללי הוא ברוטו, מאחר שחיפה התחייבה באותו חווה לכסות את תשלומי המס, בשיעור 30 אחוז בלבד, כשעל סלקטר ההיה להעביר את היתרה לשלטונות מס־ההכנסה. מכאן עולה בבירור, כי אחרי הניכויים השונים נותרו בידי סלקטר פחות מ־30 אלף דולר נטו, בשתי עונות. פירוש הדבר: 15 אלף דולר לעונה – ובהתחשב בכך שעם מכונית וולבו" שניתנה לו, יכול היה, מקסימום, להגיע עד למכולת, אבל לא לשלם שם – נותרו לו, לרעייתו ולבנותיו 7,500 דולר למחייה במשך עונה אחת.

איך נראה חוזהו הנוכחי בבית"ר ירושלים? – מקורות מהימנים בדרך־כלל אישרו לפנינו כי שכרו שם כמעט זהה לזה לו זכה בחיפה בשתי עונות – בין 30 ל־35 אלף דולר, נטו.

אלה הרוויחו, וגם הם לא הפסידו...

סלקטר שוחרר, כידוע, ממכבי חיפה, אחר מאבק שהחל בין כותלי בית־המשפט, והסתיים בפסיקתו של בורר, שקבע כי בית"ר ירושלים תעביר לחיפה 115 אלף דולר בעד כרטיס השחקן שלו – בתוך שלוש שנים. דומה כי אם הפסידה חיפה חלוץ טוב, במקרה הנוכחי, היא קיבלה תמורה הולמת, אחת הגדולות ביותר בעד כדורגלן ישראלי בודד, במסגרת העברה ממועדון למועדון.

עכשיו, כשסלקטר יבקיע שערים או יצטיין – יידעו החיפנים כי הוא מקבל בעד מלאכה זו תמורה הוגנת, לא כפי שהיה בחיפה. אבל אם ישבות מהבקעה ולא ישיג את המיכסה המיוחלת, יוכלו בבית"ר ירושלים לתהות האם התמורה מצדיקה את ההשקעה הגבוהה.

בתחילת כל חודש, כאשר משה סלקטר אוחז בידיו את המשכורת הבית"רית, בהתאם להסכם שלו עם אלופת הליגה – הוא בוודאי אומר לעצמו – "בשביל זה היה כדאי לעזוב את חיפה".

הסיכום: מכבי חיפה הרוויחה כסף טוב מהעיסקה; בית"ר ירושלים זכתה בחלוץ מעולה, שאמור לתרום לה (ועכשיו רק ממתינים שיציג קבלות) את שהיא מחסירה עקב עזיבתו של אלי אוחנה לבלגיה, וסלקטר עצמו השתחרר ממה שכינה השפלות. אגב, בירושלים, מספרים, מוכנים לעיין מחדש בהצעה חיפנית, להחזיר את סלקטר – אבל ספק גדול אם הוא עצמו יסכים לכך.

רווח נוסף: משפחת סלקטר, יותר נכון רעייתו של משה – ירושלמית במקורה– הרוויחה קירבה מחודשת להוריה, אחרי כמה שנים של גלות צפונית.

דורון רבינזון. "היום ברור לי שעשיתי את הצעד החשוב בקריירה שלי" (צילום: הנס אנלסמן)

דורון רבינזון, מכבי־בדם, עכשיו בהפועל פ"ת, לוהט בשנאה למועדון נעוריו ■ בשבת, בדרבי העירוני, הוא רוצה להבקיע לרשתה כמה שיותר "למרות שזה יהיה המסמר האחרון בארון הירידה של מכבי לארצית" ■ מונולוג

"אני רוצה לתקוע את המסמר האחרון"

אלי קמיר

דורון רבינזון יתייצב בסוף השבוע, לראשונה בחייו בדרבי פתח־תקוואי, כשחקן של הפועל. ואל יהא הדבר קל בעיניכם. הנה מה שאמר על כך:

"בשבת הקרובה אעלה, לראשונה בחיי, לדרבי במדי הפועל פ"ת. עד היום היו שני דרבים שבהם לא שיחקתי. בראשון – עקב הסכם ובשני, בגביע הטוטו, ביקשתי לשבת על הספסל. לא אומר שאני מתרגש השבוע, אך בטוח שזה יקרה לי לפני המשחק ואולי בדקות הראשונות. וכשזה יעבור, אעשה הכל כדי להבקיע שוב ושוב לרשת מכבי, למרות שזה יהיה המסמר האחרון בארון הירידה שלה.

"היום, ברור לי לחלוטין, שעשיתי צעד גדול בקריירה שלי כשעזבתי את מכבי פ"ת. בהפועל נקלטתי מצויין, גם מקצועית וגם חברתית. בעבר לא חלמתי, בחלומותי הגרועים ביותר, שפעם אופיע במדי הפועל ועוד בדרבי, אך יש מציאות ולהפתעתי היא אפילו יותר מנעימה.

מתמלא רחמים

"כשאני מביט על מכבי פ"ת אני מתמלא רחמים על האגודה שנאלצת לסבול ניהול של איש אחד, שהרס אותה, לדעתי. שמו גד נדל. מכבי פ"ת, שהיתה אגודה לתפארת, הידרדרה במהירות מהיום שאיש זה לקחת אותה לידיו. אומרים שהבעיה שלה השנה היא שירון פרסלני, אייל בגלייבטר ודורון רבינזון – חסרים, שטויות. הבעיה של מכבי היא גד נדל. כל מה שנכתב ונאמר עליו, שהוא דיקטטור ועריץ הם כאין וכאפס לעומת מה שצריך לומר עליו. יעברו שנים עד שיקמו מה שהוא הרס.

"לגבי הוא טען שאני נכה ואין לי מה לחפש יותר בכדורגל. בינתיים, הקבוצה שלו לא הבקיעה שער במשך סיבוב שלם. אם דורון רבינזון היה משחק שם בהתקפה, הכל היה נראה אחרת. אני בטוח בזה.

"בעבר היתה לי מוטיוואציה מיוחדת בדרבי. את השערים היפים ביותר בקריירה שלי, כבשתי נגד הפועל פ"ת. אני מקווה להחזיר להם השבת מנה מכובדת. גם אם לא אבקיע ואהיה שותף לנצחון, זה יהיה יום גדול עבורי.

"כל השבוע אני עושה הכנות מיוחדות לדרבי: מתאמן חוץ, מתכונן נפשית ומשוחח על המשחק. מנסים להפחיד אותי במשחק ברוטאלי של מכבי. עברו הימים שהייתי פוחד. גם אם ישמרו עלי חזק, יש את ניר לוין שיעשה את העבודה.

נקודות תורפה

"לפני המשחק עצמו, לא אייעץ לאברהם גרנט כיצד לשחק, כי מי שמכיר את אברהם יודע שהוא מספיק מקצוען ויודע בדיוק מה לעשות. לחברי הקבוצה אגלה כמה נקודות תורפה של מכבי, שבוודאי יוכלו לעזור לנו. במכבי אמנם, שוער מעולה – סביאן – אך אין אחד שאי אפשר להכניעו. אני זוכר את המשחקים הגדולים של עופר מהתקופה ששיחקנו יחד, וברור לי כיצד צריך לשחק מולו.

"אינני מעוניין לחזור בשום אופן למכבי פ"ת, זה ברור לחלוטין. מהשחקנים שם הייתי מבקש: רדו ליגה באופן מכובד. לפחות זה. מכבי פ"ת היא אגודה יקרה וחבל שתתפורר. עם חומר השחקנים שיש שם היום, אפילו בארצית יהיה לה קשה. אך עם חיזוק נכון, אני בטוח שהם יחזרו בקלות לליגה הלאומית.

"מיד כשיתחיל המשחק בשבת, אזכר בגד נדל שרמס את כבודי. אני בטוח שזה יספיק, לא צריך יותר. זה יהיה הדרבי הפ"ת האחרון בלאומית ואני מקווה ומאמין שמבחינתי יישמר כזכרון מתוק".

★

גד נדל, כהרגלו, מעדיף לא להתייחס לדברי רבינזון. ■

אבא של דורון: זה כמו חלום

דרור רבינזון, אביו של דורון, שחקן־עבר במכבי, דור שני באגודה. גם אביו של דרור, סבו של דורון, שיחק במדי מכבי פ"ת.

דרור: "כשאני חושב על כך שהשבוע יופיע בני במדי הפועל, זה נראה לי כמו חלום. מעולם לא תיארתי לעצמי שיגיע הרגע שמישהו ממשפחת רבינזון ילבש את מדי הפועל פ"ת.

"למרות היותי איש מכבי ותיק, אני קודם כל מחפש את ההצלחה של בני. חשוב לי שיסתום לכל מיני אנשים את הפה. אם אדם כמו נדל, שהיה חברי 40 שנה, יכול היה להתבטא בצורה כזו ולהתנהג כמו שהתנהג כלפי דורון – הכל יכול להתרחש בחיים.

"אישית אני מאוד מתרגש. שנים רבות הבקיע דורון לרשת הפועל כשהיה כוכב מכבי. לדרבי בשבת לא אגיע. ברור לי שלא אוכל לעמוד בזה. מכבי היא האגודה שלי ובשבת ארצה שתפסיד. ארצה שבני יבקיע לה כמה שיותר. כשדורון רוצה מאוד, כולם יודעים למה הוא מסוגל".

על הכוונת

ארז קופמן

מלחמה עם עבר

בני טבק. יציאה מהירה להתקפות מתפרצות

שלום תקווה. יהיו, כנראה, מעט ביצועים

לעימות הגדול של מחזור סוף השבוע, בין מכבי נתניה למכבי ת"א יש הילה מהעבר הלא־רחוק, אבל ההווה מאד אפור ולא מבטיח רבות ■ בכל זאת, זהו המסמר של המשחקים, מלווה בסימני שאלה מסקרנים רבים ■ יש שם גם דו־קרב פרטי, על מלכות השערים

לא צריך להיות היסטוריון כדי להיזכר מה היה פעם המשחק בין מכבי נתניה למכבי ת"א. העימות הזה הבטיח 90 דקות של חומר נפץ, והקהל מיהר להבטיח לעצמו מקום ביציע. השבת תארח נתניה את ת"א, אבל ההילה של משחקי העבר הלא רחוק, לא תהיה שם. היציעים החדשים יתגעגעו לבטח לרכבת הצופים, שנדחקה על מושבי העץ הישנים.

מה נמצא השבת בנתניה? – סקרנות ותו לא. סקרנות באשר לגבי כוונות המארחים, לאחר הצגת הנפל שלהם מול בית"ר ת"א בשבת החולפת (0–0) – כשהפועל ת"א נצמדת אליה בפיסגה, וסקרנות באשר לנסיונותיה הנואשים של מכבי ת"א, לתפוס מקום בפליי־אוף העליון. האם ניצחונה בשבת (3–0 על כפ"ס) הוא ראשיתה של התעוררות, או סתם אפיזודה חולפת?

פרפורי לב למנהלים

בסיבוב הקודם, קיבלנו מהן הצגה – 2–2 משני שערים של אלי דריקס ומענה רומה מפרי בעיטת הפאלש של בני לם. אלי דריקס יהיה שוב חור התנית של ת"א. בני לם פצוע, וכנראה שלא ישותף במשחק. שלום תקווה (13 שערים עד כה) ובני טבק (11) ייאבקו ביניהם גם על טבלה אחרת, זו של מלכות השערים.

ת"א תבוא להציג את "השיטה החדשה" שלה, תוצרת בית האולפנה של שפיגל את בר־נור מהשבת האחרונה. ראשית מצאו שם סוף־סוף בלם אחורי, ואת מי... את חיים גולדברג – בעל משחק ראש משובח ומסירה מדוייקת למרחק, אבל צופן ברגליו גם כמה רגעים של פרפור לב למנהליו. מול כפ"ס הגדיל לעשות, כשהישהה כדור על קו ה־16, חיכה לאלי יאני ואורן מוחרר, שיסגרו אותו צמוד־צמוד משני עבריו, עשה להם תרגיל קטן עם העקב וחדר ביניהם בכידרור.

אוהדי ת"א עברו תוך שניות ממצב של התקף לב בטוח, לתשואות סוערות. צוותי המד"א במגרש הכריזו על ביטול הכוננות. וחיים, מה הוא למד מהקטע הזה? – ימים יגידו.

ועוד דאגו במכבי ת"א להפסיק את אי היציבות בחלק האחורי של הקבוצה. לא עוד שערים טיפשיים ואובדן יתרון בדקות הסיום, החליטו שם. הפתרון שנשלף מהכובע, לפי המודל של כפ"ס, הינו שמירה אישית של שמעונוב, מיקי כהן, שאול כהן ואפילו מוטי איוניר (שאיבד את הטכניקה, וזה היה ברור גם למנהלין שהעדיפו כמו מיחיץ', לנצל את מירצו וכוחו), כשגריאני סוגר את האגף הימני (של מיקי) ואיתן לוי חופשי לרוץ על הקו השמאלי. ההתכווצות לאחור, עם המון משמעת טאקטית ושמירות אישיות, תמשיך לאפיין את ת"א, קרוב לוודאי, גם השבת.

בשבת שעברה זה עבר, אבל הסיכון קיים בשיטת הצמרים, במיוחד מול נתניה ולחלוציה המיטיבים לשלוט בכדור וניצול מהירותם. יהיה קשה למנשה (שלום תקווה?) ומיקי (יגאל מנחם?) שלא למעוד בשמירתם על צמד המבקיעים הטוב בליגה (20 שערים ביחד). ת"א תשחק לבטח מאחור, עם יציאה מהירה להתקפות מתפרצות. ברוב המקרים הן תכוונה לאגף השמאלי של אלון נתן החוזר לכושר, איתן לוי המהיר ולעיתים גם של בני טבק הוותיק. שמעון מנחם, מגן ימני תוקף ללא הרף, יאלץ להשמר על אגפו.

מול הגנה תל־אביבית חסונה וצפופה, תיאלץ נתניה לוודא תחילה שמרכז המגרש ימצא בשליטתה, שלא כמו בשבת האחרונה מול בית"ר ת"א, ששלטה שם ללא עוררין. רונן גבאי יהיה חייב לשתף פעולה עם חבריו, גם מאחור, ולא להסתפק בנסיונות כיבוש והליכה לאיבוד, בדקות רבות בקידמת המגרש הנתנייתי, למען המטרה הזו.

היצמדות לרדיו

אוהדי נתניה יצמדו ודאי למקלטי הרדיו וירצו לשמוע איך נוקמת הפועל כפר־סבא בביתה מול הפועל ת"א, את התבוסה הכפר־סבאית למכבי ת"א. האירועים ממגרש זה יגיעו מיד לשחקני הקבוצה ואין ספק כי ימלאו תפקיד בשבת – לטוב ולרע. נתניה כבר הוכיחה באחרונה כי יש לה בעיה חמורה בעמידה במצבי לחץ, בעיקר כשהלחץ מתעצם ביציעי המגרש.

מי שיבוא לראות הצגת כדורגל מלהיבה בנתניה, קרוב לוודאי שיתאכזב. מי שירצה לחוות בביצועיו של שלום תקווה, כדאי שיבין כי יראה רק מעטים מאלו, ולא צריך להיות מופתע לראותו על חרשא, לאחר נסיונות לביצוע סלאלומים על המשטח. מלחמה בטוחה צפויה ממכבי ת"א. לגבי נתניה, הרי שהיא מתקשה לענות באותה מטבע בשבועות האחרונים, וחוסר במטבעות מזומנים כאלו, עלול לעלות לה ביוקר.

הוצעה שלי למנחשי הטוטו: שימו רק משולש. ■

תחזיטוטו

שישו שכטמן

בורגיל באמריקה!

קראנו בשבוע שעבר שבורגיל, הזוכה במיליונים מקרית־גת, נסע לאמריקה בגלל כל "השנורדים" שממטירים עליו בקשות לעזרה. זה מזכיר לי סיפור ששמעתי לפני הרבה שנים מאבי ז"ל.

יהודי אחד בא לרוטשילד כדי ל"שנורר" ממנו קצת כסף. פניו של רוטשילד היו נפולות והוא נראה עצוב ביותר. שאל היהודי: "מה קרה?" ורוטשילד משיב: "אל תשאלו הורידו את הריבית בבנקים בשוויץ, בשתי חברות התפטרו לי המנהלים, הפסדתי בבורסה באמריקה, ירדו המניות של הבנק שלי ואשתי מבוזבזת המון כסף"!

היהודי, שאשתו היתה חולה, פרנסה לא היתה לו ולא ידע מאין יבוא עזרו, אמר לרוטשילד: "אדון רוטשילד הלוואי עלי, הצרות שלך!"

אדון בורגיל, הלוואי והיו לנו הצרות שלך!

תחזית למחזור 25 בטוטו

1. בית"ר ים – מכבי חיפה. (בסיבוב הקודם: 1–1). שתיים מהקבוצות הגדולות של הכדורגל שלנו, מגיעות למפגש כשהן די קטנות... אם חיפה תשחק כמו במחצית הראשונה נגד הפועל ת"א בשבת שעברה – בית"ר תנצח. אם תשחק כמו במחצית השנייה – תנצח. 2,1 במשחק הראשון.

2. שמשון – לוד. (1–1). שמשון היא קבוצה "קטנה" אבל מה – לא נותנת מתנות, גם לקבוצות חלשות שמאוד מאוד צריכות את הנקודות. 1 בלי פחד.

3. באר־שבע – חולון. (0–0). לבאר־שבע קבוצה מצויינת עד קו ה־16. ב־22 מחזורים הבקיעה רק 15 שערים. פרט למכבי פ"ת, זהו המאזן הנמוך ביותר. היריבים הצליחו בשבת שעברה להבקיע שער מ"פנדל" (מה זה כ"כ קשה?) אבל לא יצליחו לנצח שבועיים ברציפות. 1, x מספיק.

4. הפועל פ"ת – מכבי פ"ת. (1–1). לפני 4 שנים מכבי היתה בלאומית ומנהליה אמרו: "מתי הפועל כבר יעלו ללאומית שיהיה דרבי במלבס ?". בשנה הבאה יגידו זאת מנהלי הפועל ... עוד הפסד למכבי בדרך לליגה הארצית.

5. בני־יהודה – בית"ר ת"א. (1–0). יכול להיות שבית"ר תעלה למגרש את אחד מהאחים גמבש (שיחק בקבוצה בשנות ה־50...) ע"מ לאזן את היתרון של בני יהודה כשבן־טובים משחק... משולש.

6. מכבי נתניה – מכבי ת"א. (2–2). "סנונית אחת עדיין אינה מביאה את האביב": מעניין אם הנצחון של מכבי בשבת היה מין סנונית כזאת, או שמשהו רציני (אלון נתן?) השתנה בקבוצה. הכי סביר תיקו, אבל אנחנו מסמנים משולש.

7. כפ"ס – הפועל ת"א. (2–0). כפ"ס לא תפסיד לשתי התל־אביביות שבוע אחר שבוע. ת"א, למרות מיקומה השני בטבלה, לא תשיג שני נצחונות חוץ רצופים. 1, x.

8. מכבי יפו – בית"ר נתניה. (0–1). מה אתם אומרים על בית"ר נתניה, איך קילקלה לנו את הניחוש בשבוע שעבר (נצחון על הפועל ירושלים?). גם יפו הצליחה יפה (נצחון על שעריים) מה שמרמז שכדאי לשחק תיקו "סולו".

9. שעריים – עכו. (0–0). כמו במשחק 4, גם כאן ניחוש 1 יהיה ב־90% מהטפסים. העצה שלנו: הוסיפו איקס כנסיון לתפוש הפתעה גדולה.

10. הפועל ר"ג – חדרה. (0–1). חדרה, ללא יומרות וללא פחדים, תשחק חופשי ומשוחרר. אני יכול לשמוע בדמיוני את הוראות המאמן: "חברה, תכניסו כמה כדורים בין העמודים ונסיק לחזור להצגה ראשונה בקולנוע חוף"... כשהם משחקים חופשי, הם מצויינים. נצחון לחדרה וסימון 2 בטוטו.

11. יהוד – טבריה. (2–2). הרבה אוהדים יהיו בשבת ביהוד. חלק קטן מהם יבוא מיהוד, השאר מהכנרת... טבריה "בטירוף", יהוד משתפרת ממשחק למשחק ובטוטו נשים משולש.

12. בת־ים – חכח. (2–1). הכח הפסיקה להיות ה"פריירית" של הליגה, ובת־ים יודעת שהיא בצרות מבחינת מיקום והרכב. עוד משולש.

13. הפועל חיפה – מכבי יבנה. (0–2). כמו שכתבנו לפני שבועיים, יבנה מסוגלת השנה לעלות ללאומית, אם הקבוצה תאמין בכך. המשחק בשבת יקבע זאת יותר מכל. משולש אדרון.

14. עמידר – הפועל ירושלים. (3–4). ירושלים הפסידה בשבת שעברה 3 נקודות מול בית"ר נתניה, ולא תפסיד נקודות שבוע שני ברציפות. 2 "סולו". ■

ליגה לאומית
(לאחר המחזור ה־22)

1.	מכבי נתניה	25–39	42
2.	הפועל תל־אביב	15–24	42
3.	הפועל כפר־סבא	20–25	35
4.	שמשון תל־אביב	18–24	34
5.	בית"ר תל־אביב	20–29	33
6.	הפועל פתח־תקוה	27–31	31
7.	בית"ר ירושלים	29–28	31
8.	בני־יהודה ת"א	14–18	28
9.	הפועל באר־שבע	15–15	28
10.	מכבי תל־אביב	24–30	26
11.	צפרירים חולון	20–18	24
12.	מכבי חיפה	24–22	22
13.	הפועל לוד	45–15	15
14.	מכבי פתח־תקוה	33–11	12

ליגה ארצית
(לאחר המחזור ה־22)

1.	הפועל ירושלים	26–47	50
2.	הפועל חיפה	14–24	45
3.	הפועל טבריה	30–47	43
4.	מכבי יבנה	22–25	35
5.	הפועל רמת־גן	25–23	34
6.	הפועל חדרה	34–35	30
7.	מכבי שעריים	26–29	29
8.	הפועל יהוד	34–34	29
9.	מכבי יפו	18–17	28
10.	בית"ר נתניה	26–21	26
11.	הפועל בת־ים	29–25	23
12.	הכח רמת־גן	27–20	21
13.	מכבי עמידר	38–21	20
14.	הפועל עכו	35–13	12

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	1	2	1	1, 2
2	1	2	1	1
3	x	x	1, x	x
4	1, 2	x	1, x	1
5	x	1, x	1, 2	1, x
6	2	1, x	1, 2	1, x, 2
7	1, x	1, x	1, x	1, x, 2
8	2	x	x	1
9	x, 2	2	1, 2	1
10	x	x, 2	x	x, 2
11	x	1	x, 2	1, 2
12	x	1, x	2	x
13	1, x	2	1	1, x, 2
14	2	x, 2	x, 2	2
שלשות	–	–	–	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	1, x, 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
6	1, x, 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
8	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
9	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
10	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
11		1	2	x	x	1	2	2	x	1
12	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
13	1, x, 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1
14	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 432

יש עתיד

השינוי הצפוי במבנה ליגת הנערים בעונה הבאה, נותן אתגר חדש גם לילדים – תלמידי כתות ח' כיום שיעלו בתום עונה זו למסגרות החדשות ■ המשך ההערכות לקראת הסיבוב ה־2 בליגת הילדים, שהחל בסוף השבוע

צבי גלפרין

א.ס. רמת־השרון. עומדים, מימין: יריב אמר, עידו שקולסקי, צחי מישאל, אורי כהן, אלעד ארבל. המאמן: אבי דוד. כורעים: ישראל גדל, דרור לנס, עופר רוטברג, גורן אביטל, אייל בן־אסא ועומר שימרון (צילם: הנס אנגלסמן)

אתגר חדש

החלטת איגוד הכדורסל לקיים החל מהעונה הקרובה ליגה ארצית וליגה מחוזית לנערים, כהתאם לדירוג הקבוצות העונה – העמידה אתגר חדש לכדורסלנים הצעירים. לכל ילדי כתות ח' שיצטרפו בעונה הבאה למסגרת הנערים, יהיה זה בוודאי אתגר חדש: לשחק בליגה קשה יותר ובעיקר מעניינת יותר, שיש בה עליות וירידות (מארצית למחוזית וממחוזית לארצית).

שיבוץ הקבוצות בליגות, מי לארצית ומי למחוזית, נעשה בהתאם להשגי הקבוצות העונה. הראשונות בכל מחוז יושבצו בארצית והאחרות ימשיכו בליגה המחוזית.

יתכן שיש לבחון שינוי גם בליגת הילדים – למשל: שלב של פליי אוף, תחילה בין אלופות המחוזות בשלב ביניים ואחר כך מנצחות השלב הזה, בגמר ארצי. שינוי כזה יוסיף פילפל לליגה.

יתכנו תהפוכות

כשבוע שעבר התחלנו כאן להעריך את יחסי הכוחות בליגת הילדים, לקראת הסיבוב השני, שהחל בסוף השבוע האחרון. סקרנו את כל המחוזות הצפוניים, עד למחוז פ"ת. רשימה זו תעסוק בשאר המחוזות.

● מחוז דן: בית"ר ת"א עם מלוא 22 הנקודות ואחריה בני הרצליה עם 2 הפסדים.

● מחוז ת"א א': זה המחוז הקשה והמעניין ביותר בליגה. למוליכה, מכבי דרום, הפסד אחד. אחריה הפועל ברוש גבעתיים שגם לה הפסד. שתיהן ייפגשו במחזור ה־2, בגבעתיים. לאור יחסי הכוחות יתכנו תהפוכות במחוז הזה. דרום ניצחה בסיבוב הראשון ב־3 נקודות.

● ת"א ב': מכבי ערן פ"ת מוליכה עם כל 22 הנקודות. שניה, עם הפסד אחד, מכבי מרכז רעננה. המשחק ביניהן כבר במחזור הראשון, ברעננה. בסיבוב הראשון, כפ"ת, ניצחה ערן ב־10 נקודות.

● שפלה: אלון גבעתיים עם מלוא 22 הנקודות – ראשונה. שניה, מכבי צפון ר"ג עם 21.

● מרכז: מכבי בת ים מוליכה כאן עם 20 נקודות, ללא הפסד. אחריה עם 19, נוה מונסון, שתארח את המשחק המכריע ביניהן.

● שורק: הפועל נס ציונה ראשונה כשאחריה עם אותו מספר נקודות, 21, מכבי עידוני רחובות. שלישית, עם 2 הפסדים, נצר סירני – מארחת שתי המובילות בסיבוב השני של הליגה. בסיבוב הראשון ניצחה נצר סירני את גס ציונה, בחוץ.

● ירושלים: כאן עם מלוא הנקודות, 18, מכבי ירושלים ואחריה הפועל גולן עם 17. גולן תארח את מכבי בסיבוב השני.

● דרום א': באר־טוביה ראשונה עם 16 נקודות ו־2 הפסדים, לפני אליצור יבנה כנ"ל. שלישית כאן, א.ס. אשקלון הפועל, שגם לזכותה 16 נקודות, אבל עם הפסד טכני, שמנע ממנה לתפוס מקום ראשון.

● דרום ב': גפן שער הנגב מוליכה עם 18 נקודות, ללא הפסד. אחריה עם 2 הפסדים, בני"ש (בני שמעון) מ. הנגב.

● נגב: שלוש קבוצות עם 20 נקודות עם 2 הפסדים כ"א: הפועל רבבים, באר־שבע ואשכול.

ילדות

● מחוז צפון: כאן מתנהל מאבק יחיד במינו בכדורסל הישראלי – עם ארבעה סיבובים. בתום הסיבוב ה־2 מוליכה רפנה עם 10 נצחונות, ללא הפסד. שניה הפועל ראש פינה/גרות עם 4 הפסדים ו־16 נקודות.

● עמקים: כאן 8 קבוצות וראשונה בית אלפא עם 7 נצחונות. שניה, הפועל עפולה שלה הפסד אחר.

● חיפה: במחוז זה 7 קבוצות וראשונה הפועל מחוז חיפה עם הפסד בודד. שניה, הפועל יפעת עם אותו מאזן. המשחק הקרוב ביניהן ייערך ביפעת. חיפה הניצחה בראשון בהפרש של 6 נקודות.

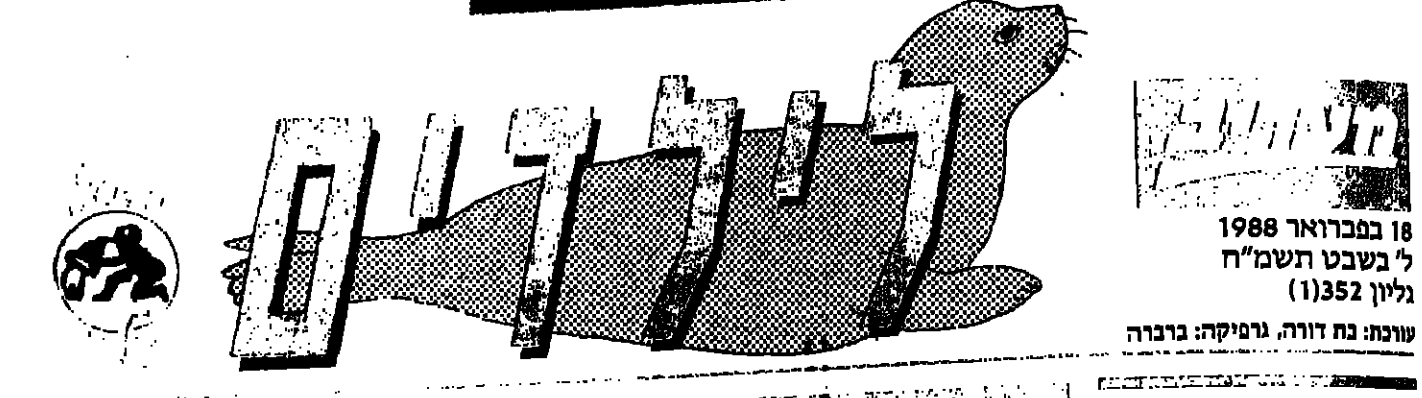
● מרכז: זה המחוז הגדול ביותר ובו 12 קבוצות. בני יהודה מוליכה בביטחה עם 22 נקודות, 11 נצחונות ואחריה הפועל ת"א וכפר הס/שפיים עם 20 נקודות כ"א.

● דרום: כאן 8 קבוצות והראשונה היא אליצור ראשל"צ עם 7 נצחונות ואחריה עם 6, אליצור קרית אונו.

עלו לרבע הגמר

הפועל ברוש חולון עלתה לרבע הגמר והפועל יזרעאל עפולה – עלתה לסיבוב ביניים, זאת אחרי שניצחו את יריבותיהן בשמינית הגמר. ברוש ניצחה את מכבי צפון ר"ג 71–30 ויזרעאל לא התקשתה לנצח את דגניה 70–34. היא תתמודד בסיבוב הביניים עם המנצחת בין נאות מרדכי לאיילת השחר.

שתי התוצאות הללו מרגימות, אגב, את הפער הקיים ברמת הקבוצות במחוזות השונים, בליגה. ■

18 בפברואר 1988
ל' בשבט תשמ"ח
גליון 352(1)
עורכת: בת דורה, גרפיקה: ברברה

שלום שלום

כִּמְעַט חֳדָשִׁים נִמְשְׁכוּת הַמְּהוּמוֹת בִּרְצוּעַת עַזָּה, בִּיהוּדָה וּבְשׁוֹמְרוֹן. הָיוּ יָמִים שֶׁגַּם בְּיִשּׁוּבִים עַרְבִיִּים, שֶׁתּוֹשָׁבֵיהֶם אֶזְרָחֵי יִשְׂרָאֵל, נֶעֶרְכוּ הַפְגָּנוֹת אַלִּימוֹת נֶגֶד יִשְׂרָאֵל.

קָשֶׁה לָדַעַת אֵיךְ יִתְפַּתְּחוּ הָעִנְיָנִים, אִם וּמָתַי יִמָּצֵא פִּתְרוֹן שֶׁיַּשְׂבִּיעַ אֶת רְצוֹן כָּל הַצְּדָדִים – הָעֲרָבִים וְהַיְּהוּדִים.

אַךְ דָּבָר אֶחָד חָשׁוּב וּמֶרְכָּזִי צָרִיךְ לַעֲמוֹד מוּל עֵינֵי כֻּלָּנוּ, כָּל הָעָם וְכָל הַמַּנְהִיגִים שֶׁלָּנוּ.

אָנוּ צוֹדְקִים, צוֹדְקִים! צוֹדְקִים!!!

צָדַקְנוּ בַּחֲזָרָתֵנוּ לַמּוֹלֶדֶת אַחֲרֵי כְּאַלְפַּיִם שְׁנוֹת גָּלוּת!

צָדַקְנוּ בַּהֲקָמַת יִשּׁוּבִים בְּכָל רַחֲבֵי הָאָרֶץ!

צָדַקְנוּ בְּמִלְחַמְתֵּנוּ בִּתְלָאוֹת הַבִּצּוֹת וְהַקַּדַּחַת, בְּהִתְגּוֹנְנוּת נֶגֶד הַתּוֹקְפִים אֶת יִשּׁוּבֵינוּ מֵרֵאשִׁית הַהִתְיַשְּׁבוּת!

צָדַקְנוּ כְּשֶׁהֵקַמְנוּ כֹּחוֹת מָגֵן בַּמַּחְתֶּרֶת, כְּדֵי לְהָגֵן עַל הַמּוֹלֶדֶת הַנִּבְנֵית שֶׁלָּנוּ!

צָדַקְנוּ כְּשֶׁהֶעֱלֵינוּ אֳנִיּוֹת מַעְפִּילִים בַּסֵּתֶר, מִתַּחַת לְאַפָּם שֶׁל הָאַנְגְּלִים הַשּׁוֹלְטִים.

צָדַקְנוּ כְּשֶׁהִתְגּוֹנַנּוּ מִפְּנֵי הָעֲרָבִים הַתּוֹקְפִים אוֹתָנוּ מִיָּד אַחֲרֵי הַכְרָזַת הָאו"ם עַל חֲלֻקַּת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל!

צָדַקְנוּ בְּעֵת הַמִּלְחָמָה הָאַכְזָרִית שֶׁכָּפוּ עָלֵינוּ מְדִינוֹת עֲרָב – וְאָנוּ הִצְלַחְנוּ לְנַצֵּחַ אֶת כֻּלָּן!

אָנוּ צוֹדְקִים גַּם כַּיּוֹם! יִשְׂרָאֵל הִיא מוֹלַדְתֵּנוּ! יִשְׂרָאֵל הִיא אַרְצֵנוּ!

אָסוּר לָנוּ לָתֵת לִפְגֹּעַ בָּהּ! הַמְּהוּמוֹת – הָאֲבָנִים, הַצְּמִיגִים, בַּקְבּוּקֵי הַתַּבְעֵרָה – כְּמוֹהֶם כְּמִלְחָמָה נֶגְדֵּנוּ. גַּם כָּאן אָנוּ צוֹדְקִים בְּכָל דַּרְכֵי הַהִתְגּוֹנְנוּת שֶׁנּוֹקְטִים כֹּחוֹת הַמִּשְׁטָרָה וִיחִידוֹת צָהַ"ל.

עָלֵינוּ לִהְיוֹת מְאֻחָדִים, חֲזָקִים וְלֹא מְוַתְּרִים. וְרַק אַחֲרֵי שֶׁיֵּרָגְעוּ הָרוּחוֹת וְיִפָּסְקוּ הַמְּהוּמוֹת – לְנַסּוֹת וּלְשׂוֹחֵחַ עִם הָעֲרָבִים וְשׁוּב – שִׂיחוֹת שֶׁבָּהֶן אָנוּ יוֹדְעִים כִּי אֲנַחְנוּ צוֹדְקִים!

עמוס בר

עומר דלל בן שנתיים מראשל"צ.

מְכוֹנַת חֲפִירָה עִוֶּרֶת

עמוס בר

בְּפִנַּת הֶחָצֵר הֵכַנְתִּי גַּן־יָרָק קָטָן וּבוֹ – גֶּזֶר, צְנוֹנִית, בְּצַל־יָרֹק, תַּפּוּחֵי־אֲדָמָה וּפֶטְרוֹזִילְיָה. הַצְּמָחִים הִתְפַּתְּחוּ כָּל־כָּךְ יָפֶה עַד שֶׁיּוֹם אֶחָד – אֲבוֹי! תְּלוּלִית עָפָר טְרִיָּה הוֹפִיעָה לְיַד הַגִּנָּה וְשׁוּרָה אַחֲרֵי שׁוּרָה הִתְיַבְּשׁוּ הַצְּמָחִים. לְפִי תְּלוּלִית הֶעָפָר יָדַעְתִּי – הַחֹלֶד עָשָׂה זֹאת. תִּכְנַנְתִּי תַּכְסִיסִי־מִלְחָמָה – כֵּיצַד לְהַשְׁמִיד אֶת הַמַּזִּיק הַזֶּה. אַךְ כְּשֶׁרָאִיתִי כִּי בְּאֶמְצַע גַּן־הַיָּרָק הֵקִים הַחֹלֶד תְּלוּלִית עֲצוּמָה בְּגָדְלָהּ: וִתַּרְתִּי עַל הַקְּרָב.

נְקֵבַת הַחֹלֶד הֵקִימָה אֶת קַן הַהַמְלָטָה הַגָּדוֹל הַזֶּה.

הֶחֳדָשִׁים פֶבְּרוּאָר־מֶרְץ הֵם עוֹנַת הַהַמְלָטָה שֶׁל הַחֹלֶד. כָּל חַיָּיו מִתְנַהֲלִים מִתַּחַת לָאֲדָמָה וְגַם הַגּוּרִים הַפְּצְפוֹנִים נוֹלָדִים שָׁם בַּחֹשֶׁךְ. הַתֵּל הַגָּדוֹל מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה סְפוּנַת מֵי הַגְּשָׁמִים. מַעֲרֶכֶת מְחִלּוֹת מְחַבֶּרֶת בֵּין חֲדָרִים וְתָאִים: חֲדַר הַמְלָטָה וְגָדוֹל, חֲדַר שֵׁרוּתִים – לְגְלָלִים וּמַחְסָנִים לְמָזוֹן. בַּחֲדַר הַהַמְלָטָה חַיִּים 3־4 גּוּרִים זְעִירִים וְעִוְּרִים. הֵם יִשָּׁאֲרוּ לְעוֹלָם עִוְּרִים, כִּי כָּל חַיֵּיהֶם בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה, בַּחֹשֶׁךְ.

לַחֹלֶד כְּלֵי חֲפִירָה יְעִילִים – הַשִּׁנַּיִם הַחוֹתְכוֹת בּוֹלְטוֹת וּמְשַׁמְּשׁוֹת לְכִרְסוּם שָׁרָשִׁים, פְּקָעוֹת וּבְצָלִים וְגַם – לַחֲפִירָה בָּאֲדָמָה. כַּפּוֹת רַגְלָיו שְׁטוּחוֹת וּמְשַׁמְּשׁוֹת כְּמוֹ אֵת אוֹ מַעְדֵּר לְסִלּוּק הָאֲדָמָה. חַרְטוּמוֹ חַד וּמְכֻסֶּה עוֹר קַרְנִי קָשֶׁה – לִדְחִיפַת אֲדָמָה חֲפוּרָה. אֶת הַמְּחִלּוֹת הוּא חוֹפֵר וְאֶת הָאֲדָמָה הַחֲפוּרָה מַעֲלֶה הַחֹלֶד עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְיוֹצֵר תְּלוּלִיּוֹת אָפְיָנִיּוֹת.

לְגוּף הַחֹלֶד צוּרַת גָּלִיל וּמוּתְאָם לַמְּחִלּוֹת. גַּם אֲפַרְכָּסוֹת אָזְנַיִם אֵין לוֹ, אִלּוּ הָיוּ הֵן הָיוּ מִתְקַמְּטוֹת בְּדָפְנֵי הַמְּחִילָה.

מַדּוּעַ כְּדַאי הָיָה לַחֹלֶד לָרֶדֶת לַמַּחְתֶּרֶת?

בַּתְּמוּנָה: חֹלֶד שֶׁהוּצָא מִמְּחִילָתוֹ לְצִילוּם. צִילֵּם: עֲזַרְיָה אַלּוֹן.

בַּתַּחֲרוּת עַל הַמָּזוֹן מִסְתַּגֵּל כָּל בַּעַל־חַיִּים לִסְבִיבָה בָּהּ יוּכַל לְהַשִּׂיג מָזוֹן לְעַצְמוֹ, וּמַה שֶּׁפָּחוֹת מִתְחָרִים – יוֹתֵר טוֹב. כָּךְ לַגִּ'ירָפָה הִתְאָרֵךְ הַצַּוָּאר וּמַגִּיעַ לְצַמְּרוֹת עֵצִים. לַקּוֹף כֹּשֶׁר טִפּוּס עַל עֵצִים. הַזִּבְרָה לוֹחֶכֶת עֵשֶׂב בְּצֵל עֵצִים. וְהַחֹלֶד רָאָה כִּי טוֹב לְכַרְסֵם שָׁרָשִׁים, פְּקָעוֹת וּבְצָלִים – וְאַט אַט הוּתְאַם גּוּפוֹ לְחַיִּים בְּתוֹךְ הַקַּרְקַע, שָׁם מַמְתִּינִים לוֹ הַשָּׁרָשִׁים, וְכִמְעַט אֵין לוֹ מִתְחָרִים עֲלֵיהֶם.

הַזְּרִיקָה שֶׁל עֲדִי

יהודית ש.

עֲדִי הִגִּיעָה לַמִּרְפָּאָה שֶׁלָּנוּ כַּמָּה יָמִים לִפְנֵי הַחֹרֶף הַזֶּה, הִיא בָּאָה לְקַבֵּל חִסּוּן נֶגֶד שַׁפַּעַת. כְּלוֹמַר זְרִיקָה – שֶׁיֵּשׁ בָּהּ חֹמֶר שֶׁמּוֹנֵעַ אֶת הַמַּחֲלָה – אוֹ לְפָחוֹת מַחֲלִישׁ אוֹתָהּ. אֶת הַזְּרִיקָה הַזֹּאת נוֹתְנוּ לַהֲמוֹן־הֲמוֹן אֲנָשִׁים בְּעִקָּר מְבֻגָּרִים אוֹ כָּאֵלֶּה שֶׁרְגִישִׁים לְמַחֲלוֹת וּבֵין הַיֶּתֶר גַּם לְדֵי הַרְבֵּה יְלָדִים שֶׁהָרוֹפֵא שֶׁלָּהֶם הֶחְלִיט שֶׁכְּדַאי שֶׁיְּקַבְּלוּ אֶת הַחִסּוּן כְּדֵי שֶׁלֹּא יֶחֱלוּ בְּשַׁפַּעַת.

אָז כְּמוֹ שֶׁאָמַרְתִּי כְּבָר – עֲדִי בָּאָה אֵלֵינוּ בֹּקֶר אֶחָד, הִיא הִגִּיעָה עִם אִמָּא שֶׁלָּהּ וְסַבְתָּא שֶׁלָּהּ וְנִדְמֶה לִי שֶׁגַּם עִם אֵיזוֹ דּוֹדָה אֲפִלּוּ. רַק אַבָּא שֶׁלָּהּ (אֲנִי חוֹשֶׁבֶת) הָלַךְ לָעֲבוֹדָה – כִּי הוּא – לֹא בָּא.

כְּשֶׁפָּתַחְתִּי אֶת הַדֶּלֶת (אֲנִי אָחוֹת בַּמִּרְפָּאָה) תֵּיכֶף רָאִיתִי שֶׁעֲדִי נוֹרָא פּוֹחֶדֶת. נִדְמָה לִי שֶׁגַּם אִמָּא שֶׁלָּהּ קְצָת פָּחֲדָה. סַבְתָּא שֶׁלָּהּ לֹא – (הִיא לָבֶטַח רָאֲתָה כְּבָר הַרְבֵּה דְּבָרִים יוֹתֵר מַפְחִידִים בַּחַיִּים...)

כְּשֶׁאָמַרְתִּי "בֹּקֶר־טוֹב" – רַק סַבְתָּא עָנְתָה לִי – וְאִמָּא שֶׁל עֲדִי אָמְרָה: "בָּאנוּ לְקַבֵּל זְרִיקָה נֶגֶד שַׁפַּעַת" (כְּמוֹ שֶׁאוֹמְרוֹת בְּדֶרֶךְ כְּלָל אִמָּהוֹת כְּשֶׁהֵן בָּאוֹת אֵלֵינוּ לַמִּרְפָּאָה כְּדֵי שֶׁלַּיְּלָדִים שֶׁלָּהֶן יִתְּנוּ זְרִיקוֹת). עֲדִי אֲפִלּוּ לֹא יָכְלָה לוֹמַר מִלָּה – הִסְתַּכְּלָה בִּי בְּעֵינַיִם גְּדוֹלוֹת וּמְפֻחָדוֹת, וּבֵין יְבָבָה לִיבָבָה שָׁמַעְתִּי "אִמָּא... אִמָּא... לֹא..." הִרְגַּשְׁתִּי דֵּי רַע עִם זֶה – אֵינֶנִּי חוֹשֶׁבֶת שֶׁאֲנִי כָּל כָּךְ מַפְחִידָה (קְצָת עֲגֻלָּה, עִם עֵינַיִם כְּחַלְמוֹת, שֵׂעָר לָבָן – בְּעֵרֶךְ...)

אֲבָל יֵשׁ יְלָדִים שֶׁרַק רוֹאִים אֶת הַחָלוּק הַלָּבָן שֶׁלָּנוּ – וּמְרִיחִים אֶת רֵיחַ הַמִּרְפָּאָה וּכְבָר יֵשׁ לָהֶם כְּאֵב בֶּטֶן (וּבְעֶצֶם אֲנִי זוֹכֶרֶת שֶׁגַּם לִי תָּמִיד הָיָה כְּאֵב בֶּטֶן כְּשֶׁהָיִיתִי צְרִיכָה לְקַבֵּל זְרִיקָה וְהָיִיתִי יַלְדָּה קְטַנָּה – וְאַף אֲנִי זוֹכֶרֶת אֶת זֶה עַד הַיּוֹם – זֶה בְּוַדַּאי הָיָה מְאֹד מַפְחִידוֹ) אֲבָל כְּשֶׁאֵין בְּרֵרָה – וְרוֹצִים לִהְיוֹת בְּרִיאִים...

בֵּינְתַיִם כְּבָר שָׁכְבָה עֲדִי עַל הַמִּטָּה עִם הַטּוּסִיק בַּחוּץ מוּכָן לַזְּרִיקָה – אֲבָל הִיא בְּעַצְמָהּ – לֹא הָיְתָה עֲדַיִן מוּכָנָה. לַמְרוֹת שֶׁאִמָּא שֶׁלָּהּ וְסַבְתָּא שֶׁלָּהּ וְגַם הַדּוֹדָה, חָזְרוּ וְאָמְרוּ לָהּ שֶׁזֶּה לֹא כָּל־כָּךְ נוֹרָא, וְזֶה בְּסַךְ הַכֹּל עוֹבֵר מַהֵר (וְעוֹד דְּבָרִים שֶׁאוֹמְרִים תָּמִיד הָאֲנָשִׁים שֶׁלֹּא צְרִיכִים בְּעַצְמָם לְקַבֵּל אֶת הַזְּרִיקָה הַמַּמָּשִׁית).

וַאֲנִי עָמַדְתִּי בַּצַּד וְחָשַׁבְתִּי מָה אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת כְּדֵי שֶׁעֲדִי תִּפְחַד קְצָת פָּחוֹת כִּי לִפְעָמִים הַפַּחַד הוּא הַרְבֵּה הַרְבֵּה יוֹתֵר כּוֹאֵב מֵאֲשֶׁר הַזְּרִיקָה עַצְמָהּ.

עַד שֶׁפִּתְאֹם עֲדִי לְבַד מָצְאָה אֶת הַפִּתְרוֹן. הִיא אָמְרָה לִי "תַּרְאִי לִי אֵיךְ זֶה כּוֹאֵב – כַּמָּה זֶה כּוֹאֵב". וְאָז – עִם הַצִּפֹּרֶן שֶׁל הָאֶצְבַּע שֶׁלִּי פָּשׁוּט לָחַצְתִּי קְצָת עַל הַיָּד שֶׁל עֲדִי (קְצָת יוֹתֵר אֲפִלּוּ – כִּי נִשְׁאַר סִמָּן קָטָן שֶׁל חֲצִי יָרֵחַ מֵהַלְּחִיצָה הַזֹּאת) וְאָמַרְתִּי: "כָּכָה, כָּכָה בְּמִעַט".

"וְעַכְשָׁו תַּרְאִי גַּם לְאִמָּא שֶׁלִּי" – אָמְרָה עֲדִי. וְשׁוּב לָחַצְתִּי בְּצִפָּרְנִי עַל הַיָּד שֶׁל אִמָּא. וְאִמָּא שָׁאֲלָה "לֹא יוֹתֵר?" "אוּלַי טִיפּ טִפָּה – בְּכָל זֹאת זוֹ מַחַט, וּמַחַט זֶה קְצָת דּוֹקֶרֶת – וְדוֹקֶרֶת פַּעַם, עֲדִי?" שָׁאַלְתִּי.

וְאִמָּא מִהֲרָה וְאָמְרָה "כְּמוֹ – אִם דָּקַרְתְּ אוֹ כְּשֶׁנִּכְנַס לָךְ קוֹץ בְּגִנָּה שֶׁל סַבְתָּא". "וַאֲנִי בְּטוּחָה שֶׁזֶּה הַרְבֵּה יוֹתֵר כּוֹאֵב מֵהַלְּחִיצָה הַקְּטַנָּה" שֶׁתְּקַבְּלִי עַכְשָׁיו" – אָמַרְתִּי. "זֶה בְּדִיּוּק שְׁנִיָּה אַחַת – וּמֻתָּר לָךְ לוֹמַר אִי וַאֲפִלּוּ שְׁנֵי אִי – אֲבָל אֲנִי לֹא מַאֲמִינָה שֶׁתַּסְפִּיקִי, כִּי לִפְנֵי זֶה אֲנִי אֶגְמֹר לְהַזְרִיק – מָה אַתְּ אוֹמֶרֶת עֲדִי?" "טוֹב – אֲבָל שֶׁאִמָּא תַּחֲזִיק לִי חָזָק חָזָק אֶת הַיָּד". "בֶּטַח" אָמַרְתִּי "וַאֲנִי אֲלַמֵּד אוֹתָךְ עוֹד דָּבָר – כְּדֵי שֶׁהַזְּרִיקָה פָּחוֹת תִּכְאַב – תִּשְׁכְּבִי נוֹחַ־נוֹחַ, וְאַל תַּעֲשִׂי שׁוּם שְׁרִיר בַּטּוּסִיק" וּבֵינְתַיִם סִלַּקְתִּי מֵהַמֶּחְשָׁבָה שֶׁל עֲדִי כְּבָר עָבַר וְחֵלֶק סְתָם פָּרַח לוֹ, וּמַהֵר מַהֵר לִפְנֵי שֶׁיִּתְסַבֵּר נִסֵּר עָשִׂיתִי אֶת הַזְּרִיקָה. עֲדִי אָמְרָה "אִי" וַאֲנִי אָמַרְתִּי "דַּי – זֶהוּ".

"זֶה הַכֹּל" אָמְרָה עֲדִי. "כֵּן – זֶהוּ, נָכוֹן שֶׁלֹּא הִסְפַּקְתְּ לְהַגִּיד אֶת הָאִי הַשֵּׁנִי?"

"נָכוֹן" אָמְרָה עֲדִי – וְנִרְאֲתָה כְּבָר לִגְמָרֵי אַחֶרֶת, כִּי כָּל הַפַּחַד שֶׁלָּהּ הָיָה פִּתְאֹם חִיּוּךְ – וְאִמָּא שֶׁלָּהּ וְסַבְתָּא שֶׁלָּהּ וְגַם הַדּוֹדָה – נָשְׁמוּ (כְּמוֹ שֶׁאוֹמְרִים) לִרְוָחָה. וְהָאֱמֶת הִיא – שֶׁגַּם אֲנִי. וְעַכְשָׁו מֵהָאֶחָד (שֶׁנִּי וְלֹא מַפְחִיד) שֶׁל הַסִּפּוּר, אִמְרוּ לָנוּ בָּלָן שָׁלוֹם וְאֵין סָפֵק שֶׁבַּחֹרֶף הַזֶּה יִהְיֶה וַדַּאי גֶּשֶׁם, אֲבָל לֹא שַׁפַּעַת.

צִיְּרָה: נוּרִית צָרְפָתִי

מדע ומיידע

עמית לבבי

הֵי חֲבֵרָה!

שְׁמִי עֲמִית וּבְפִנָּה זוֹ אֲסַפֵּר לָכֶם עַל מַדָּע. הַמַּדָּע מְפָרֵשׁ אֶת כָּל הַתּוֹפָעוֹת הַקּוֹרוֹת סְבִיבֵנוּ. בְּפִנָּה שֶׁלִּי תִּקְרְאוּ עַל תּוֹפָעוֹת שׁוֹנוֹת בָּעוֹלָם. וְנַתְחִיל בָּרִאשׁוֹנָה הַקְּרוֹבָה בְּיוֹתֵר אֵלֵינוּ:

כֻּלְּכֶם נוֹשְׁמִים וְנוֹשְׁמִים בְּחַיֵּיכֶם, אַךְ הַאִם אַתֶּם יוֹדְעִים מַה נְּשַׁמְתֶּם? הַאִם אַתֶּם יוֹדְעִים מַהוּ אֲוִיר? וּבְכֵן, הָאֲוִיר הוּא גַּז שָׁקוּף, חֲסַר צֶבַע וָטַעַם וְהוּא מַקִּיף אֶת כָּל כַּדּוּר הָאָרֶץ בְּשִׁכְבָה הַנִּקְרֵאת "אַטְמוֹסְפֵרָה", אֲשֶׁר גְּדוֹלָה מְאֹד בִּשְׁבִילֵנוּ אַךְ קְטַנָּה מְאֹד בִּשְׁבִיל הֶחָלָל הַחִיצוֹן.

כָּל בַּעֲלֵי הַחַיִּים צְרִיכִים אֲוִיר וּכְמוֹהֶם הַצְּמָחִים. אִם רְצוֹנְכֶם לִרְאוֹת שֶׁצֶּמַח זָקוּק לַאֲוִיר קְחוּ מִשְׁחָה שַׁמְנוּנִית וּמִרְחוּ אוֹתָהּ עַל עָלֶה.

הַמִּשְׁחָה תִּסְתֹּם אֶת הַנְּקָבִים הַזְּעִירִים בֶּעָלֶה, שֶׁדַּרְכָּם חוֹדֵר אֲוִיר, וְאַחֲרֵי כַּמָּה יָמִים יִנָּשֵׁר הֶעָלֶה. כַּאֲשֶׁר נַכְנִיס עָלִים יְרֻקִּים לְכוֹס מַיִם מִיָּד נִרְאֶה בּוּעוֹת אֲוִיר שֶׁיָּצְאוּ מֵהַנְּקָבִים הַזְּעִירִים.

לָמָּה אָנוּ צְרִיכִים אֲוִיר?

הדגים מקבלים את האוויר מהמים.

הָאֲוִיר נִכְנָס לְגוּפֵנוּ דֶּרֶךְ הָאַף, הַפֶּה וְהָעוֹר וּמַגִּיעַ לָרֵאוֹת.

מִן הָרֵאוֹת עוֹבֵר הַחַמְצָן (גַּז הַנִּמְצָא בְּתוֹךְ הָאֲוִיר) אֶל צִנּוֹרוֹת הַדָּם. הַדָּם מוֹבִיל אֶת הַחַמְצָן לְתוֹךְ הַגּוּף. הַחַמְצָן מַגִּיעַ לְכָל אֶבְרֵי הַגּוּף וּמְאַפְשֵׁר לַשְּׁרִירִים לִפְעֹל גַּם.

בַּמַּיִם יֵשׁ קְצָת אֲוִיר וְהַדָּגִים יְכוֹלִים לְקַבֵּל אֶת הָאֲוִיר מֵהַמַּיִם בְּעֶזְרַת הַזִּימִים, וְכָךְ גַּם הֵם יְכוֹלִים לְהִתְקַיֵּם.

וּבְכֵן, אֵלֶּה הָיוּ כַּמָּה מִלִּים שֶׁהִסְבִּירוּ עַד כַּמָּה חָשׁוּב הָאֲוִיר לָכֶן. אַל תְּוַתְּרוּ עָלָיו.

האויר מגיע לראות דרך הפה והאף.

דברי חכמה
הַתְאָמָה בֵּין מִלָּה לְמַעֲשֶׂה

"מִלָּה זוֹ מִלָּה". "אִם מַבְטִיחִים צָרִיךְ לְקַיֵּם".

בְּדֶרֶךְ כְּלָל אֲנָשִׁים חוֹשְׁבִים כָּךְ. נִרְאֶה לָהֶם שֶׁצְּרִיכָה לִהְיוֹת הַתְאָמָה בֵּין הַמִּלִּים וּבֵין הַמַּעֲשִׂים. בִּכְלָל אֲנָשִׁים מְחַפְּשִׂים הַתְאָמוֹת. הַתְאָמָה בֵּין הַצֶּבַע שֶׁל הַוִּילוֹן לָרָהִיטִים, הַתְאָמָה בֵּין הַבְּגָדִים לְבֵין הָאָדָם. כְּשֶׁאֵין הַתְאָמָה כָּזֹאת זֶה נִרְאֶה מוּזָר, לֹא שַׁיָּךְ.

לִפְעָמִים אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים מַה שֶּׁמַּתְאִים, אֲפִלּוּ שֶׁנִּרְאֶה לָנוּ שֶׁזֶּה לֹא טוֹב, רַק מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נָעִים לְשַׁנּוֹת. לְאַחַר שֶׁגְּנַיָּא הִרְגִּיז אֶת יְהוּדָה, אוֹמֵר יְהוּדָה לִגְנַיָּא: "לְעוֹלָם לֹא אֶהְיֶה חָבֵר שֶׁלְּךָ". לְאַחַר כַּמָּה יָמִים הִתְחַשֵּׁק מְאֹד לִיהוּדָה לְשַׂחֵק עִם גְּנַיָּא, וְהוּא כְּבָר סָלַח לוֹ. אֲבָל מָה אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת? הֲרֵי הוּא הִבְטִיחַ שֶׁלְּעוֹלָם... וְאָז הֲרֵי לֹא תִּהְיֶה הַתְאָמָה בֵּין הַהַבְטָחָה וּבֵין הַמִּשְׂחָק. הַאֻמְנָם? אוּלַי בְּכָל זֹאת צָרִיךְ לִפְעָמִים לְשַׁנּוֹת? "כִּי תִרְאֶה חֲמוֹר שֹׂנַאֲךָ רֹבֵץ תַּחַת מַשָּׂאוֹ וְחָדַלְתָּ מֵעֲזֹב לוֹ? (עָזוֹב זֶה כְּמוֹ לַעֲזוֹר) עָזֹב תַּעֲזֹב עִמּוֹ".

הָאִישׁ שֶׁעָלָיו מְסֻפָּר בַּפָּסוּק רָאָה אֶת חֲבֵרוֹ אוֹבֵד עֵצוֹת לְיַד חֲמוֹרוֹ הָרוֹבֵץ תַּחַת הַמַּשָּׂא הַכָּבֵד וּמְחַכֶּה שֶׁמִּישֶׁהוּ יַעֲזֹר לוֹ לְהָקִים אֶת הַחֲמוֹר. הָאִישׁ הַזֶּה שׂוֹנֵא אֶת בַּעַל הַחֲמוֹר. הוּא עוֹבֵר עַל פָּנָיו, מִסְתַּכֵּל בְּעֵינָיו וּמַמְשִׁיךְ הָלְאָה, שֶׁיֵּדַע שֶׁדַּוְקָא הוּא לֹא יַעֲזֹר לוֹ. אַחֲרֵי כַּמָּה צְעָדִים הוּא מִתְחָרֵט. זֶה לֹא יָפֶה. צָרִיךְ הָיִיתִי לַעֲזֹר לוֹ, אֲבָל עַכְשָׁיו אַחֲרֵי שֶׁכְּבָר עָבַרְתִּי וְלֹא עָזַרְתִּי – לֹא נָעִים לִי לַחֲזֹר. לָמָּה לֹא נָעִים לוֹ? מִפְּנֵי שֶׁזֶּה לֹא מַתְאִים לַדֶּרֶךְ בָּהּ נָהַג בָּרִאשׁוֹנָה.

הָאֻמְנָם, בִּגְלַל אִי הַהַתְאָמָה הַזֹּאת לֹא יַעֲשֶׂה אֶת מַה שֶּׁהוּא חוֹשֵׁב שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת? "עָזֹב תַּעֲזֹב עִמּוֹ". כְּדַאי לְהִתְגַּבֵּר.

לִפְעָמִים אִי הַהַתְאָמָה הוּא דַּוְקָא הַחֵלֶק הַיָּפֶה שֶׁבָּנוּ, כְּמוֹ פִּלְפֵּל שֶׁלַּמְרוֹת חֲרִיפוּתוֹ נוֹתֵן טַעַם טוֹב לְתַבְשִׁיל כֻּלּוֹ.

מֹשֶׁה מֵאִיר

תיק סגור

דורית אורגד

תקציר הפרק הקודם: בשעה שאימו של רונן אירחה את חברותיה בחדר האורחים, נפצע רונן משברי בקבוק שאסף מרצפת המטבח.

פרק 17: המים בכיור האדימו מדמו של רונן

רונן סגר את הדלת ונעל אותה מבפנים. המים בכיור האדימו מן הדם, ורונן נהנה מן המראה הזה. זה יהיה העונש שלהם, אמר בלבו. אני אחכה כאן עד שיצא לי כל הדם. עכשיו אראה להם. עכשיו הם יצטערו.

נשמעו דפיקות בדלת: "פתח, רונן, פתח מהר!" קולה הדאוג של אמו נשמע באוזניו כמנגינה ערבה.

"אם לא תפתח, אני אשבור את הדלת", רעם קולו של אביו. רונן שמע את אביו הולם בדלת, וביקש בלבו שייגמר הדם לפני שיצליח אביו לשבור את הדלת ולהכנס.

כעת הגיע לאוזניו קולה של ניצקה: "רונני, אתה שומע אותי? איך אתה מרגיש? בוא, תפתח לי, רק לי, אתה יודע שאני אחות".

ואז שמע את אמו מתייפחת ליד הדלת: "רונני צא, די, צא כבר, צא!" פתאום כבר לא נהנה לשמוע את הדאגה שבקולה. כעסו פג בבת־אחת והוא רעד.

"המים נפסקו!" שמע רונן את קולו של אביו. והבין שהוא סגר את הברז המרכזי שנמצא בחדר המדרגות.

"מה הוא עושה שם בפנים?" זעקה אמו והטיחה אגרופיה בדלת: "נו כבר, רונני, די עם השטויות האלו, אני סלחתי לך, צא, צא".

"היא סלחה לי?!" רונן הביט בחתך שביד ונוכח לדעת לשמחתו, שהדם עדיין ניגר ממנו.

"לכו, לכו לחדר הילדים", נשמע קולה של עידית, ורונן הרהר באורחים מתוך כעס.

"אין לך מפתח נוסף לדלת הזאת, שמוליק?" שאלה ניצקה. ואחרי זמן־מה שמע רונן סיבוב של מפתח בתוך המנעול. הוא הביט במפתח וראה אותו זז, עוד מעט ויפול פנימה. הוא אחז בו מהר, סובב אותו בכוח, והמשיך להחזיק בו.

"רונן!!!"

"אני אצא רק אם כולם ילכו", שמע רונן את עצמו אומר, והשתאה על הקול היוצא מגרונו. נדמה היה לו שלא הוא אמר את הדברים האלה, כאילו דיבר מתוכו מישהו אחר.

המשך בשבוע הבא.